

Spejderenes Magasin

Vor Ungdom

Juni 1901

UDENLANDSKE SPEJDERBØGER VOR FRUE BOGLADE

NØRREGADE 18

KØBENHAVN K.

Spejdere! Giv Agt! Køb Vindjakken „PASMA“

Stoffet er porøst og jernstærkt, det kan vaskes med lunkent Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3 Gange om Aaret, og bliver da som ny. Vindjakken „Pasma“ er Verdens bedste, hygiejniske og billige Klædningsstykke. Faas i alle større Manufaktur-, Trikotage-, Sports- og Gummivarer-Forretninger i København og Provinsen.

Jakken er forsynet med en Etik af hosstaaende.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

„Pasma“

Motorstof „PASMA“ er anerkendt som det bedste, der kan fremstilles til Fritluftsdragter. — Stoffet er vind- og tildels vandtæt.

I Overensstemmelse med Lov af 11. April 1900 § 3 er Varemærket „PASMA“ og ovenstaaende Varemærke indregistreret.

H. HALMØE,

Cort Adlersgade 8, København

Telefon: Byen 6762

Pyramide-Telte 260×260 cm

Højde i Midten 210 cm — Højde i Siderne 50 cm

af prima amerikansk Army Duck

med alt Tilbehør

90 Kroner pr. Stk.

Andre Telte til Priser i Forhold.

Hellerup Pakhus

Colonialvarer til en gros Priser

Tlf. 439 x

Strandvej 88

HELLESENS TØRELEMENT

Verdens bedste!

FUGLE fra alle Verdensdele

Stort smukt Lager, Glasakvarier
Fisk og Vandplanter.

Fuglebure, alle Arter Redskaber

L. Søncksen,

Lars Bjørnstræde 12, Tlf. Byen 1060 x

Leverander til

Københavns Div.

Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i

W. Dietrich & Tabers
Cliché Anstalt
København.

Dybbølle 11.

Telf. 12.865

Nyhed!

Ca. 10 Juni udkommer:

Nyhed!

Lejr-Kogebog.

Pris 3.50 Kr. indb. i Shirting i praktisk Lommeformat. — Uundværlig for enhver Spejder.

Danske Drenges Boghandel.

Tlf. 13 235.

Skindergade 40.

Tlf. 13 235.

Nyhed!

Køb Postkort med Spejderliljen.

Nyhed!

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

Pris 50 Øre.

UDGIVET AF »DET DANSKE SPEJDERKORPS«

Aarg. 5.

Juni 1921

Nr. 9

INDHOLD:

Omslag:

Prinsesse Margrete
hyldes

	Side
Spejdersang	1
Ved Lejrbaalet	2
Fotografi-Opgave ...	4
Sjøkorpset	5
Paraden	6
Paa Fodtur	8
Rasletoget	11
Vandreplader	12
Seks i en Baad	13
A good turn	15
Broen	16
Wood craft	17
Stemning	17
Paa Kamelryg	18
Med og uden Kærre	19
Hvor Drengene færdes	20
Uden for Danmarks	
Grænser	21
Sundhedsregler	22
Bitre Piller	22
Syng!	22
Pinselejre	23
Spejdersport	23
Fra Divisionerne ...	24

SPEJDERSANG

(Mel.: Den er fin med Kompasset . . .)

1.

Naar Solen blir Herre
og Bygerne færre,
vi kører med Kærre
trods Modvind og Blæst,
naar Pipfugle flagre,
og Markernes Havre
blir moden til Davre
for Hors og for Hest.

2.

I Pløre og Ælte
med Pløkke og Telte
vi kæmper som Helte
mod Maalet os frem,
naar Stormene sukker,
naar Grenene vugger,
og Solguden lukker
sit Øje paa Klem.

3.

Fra Kedlen og Gryden
der stiger en Syden,
vi kender paa Lyden
en Kok og hans Værk.
Ved Sporing og Spejden,
ved Kæmpen og Fejden
den højre og Kejten
blir øvet og stærk!

4.

Om Baalet vi ligger,
mens Flammerne slikker,
og Hjerterne dikker
som Ure, der gaar;
og er vi kun Dreng,
det varer ej længe,
før Hjerternes Streng
som Klokkespil slaar.

5.

Men ak — det er Skade:
med Blomster og Blade
forsvinder den glade,
den lystige Leg,
det mørkner for Solen,
vi kender Parolen,
vi ved, at fra Polen
er Vint'ren paa Vej

6.

Dog selv om det mørkner
og Vandskorpen størkner,
der findes i Ørk'ner
Oaser med Grønt.
Vi blæser ad Føret,
er Himlen end sløret
bevares Humøret
evindeligt skønt!

7.

Lad Borgeren fryse
i Pels og i Kyse,
lad Bjørnene gyse
i Hule og Hi!
Vi ved, at den kommer
den herlige Sommer —
naar Vaaren bli'r Donner
er Vint'ren forbi!

Gunnar Jørgensen.

Hvorledes Ø. K. blev til. —

II.

Vor Mand er flyttet ind paa „Oriental Hotel“ i Bangkok. Efter Rejsen til Europa har Reideriet bestemt, at gamle „Thoon Krahmon“ skal gaa over til at være Skoleskib i den siamesiske Flaade — og saaledes kommer det sig, at den unge Søkaptajn med et ser sig selv anbragt paa Landjorden og paa skarpt Udkig efter et nyt Job.

Lad os tænke os ham siddende en varm Eftermiddag paa Hotellets Veranda. Han hviler i en Flugtstol, han er i hvidt Trope-tøj og ved Siden af ham paa Bordet staar der et Glas koldt Vand. Han ryger ikke og man faar i det hele taget et levende Indtryk af, at han ofrer overordentlig lidt paa sig selv og sine egne Bekvemmeligheder.

Forøvrigt er det en ren Fejltagelse, at han hviler. Læg engang Mærke til hans Holdning. Der er noget spændt i den, se Fingrene paa denne højre Haand, hvor de trommer paa Bordpladen, følg Retningen af dette vaagne Blik, der søger ud over Menamfloden og op langs de skovklædte Bredder — det er ganske tydeligt, at han drømmer, han er dybt hensunken i sine egne Tanker og Fingrenes Trommen er en ren Refleksbevægelse af al den Virketrang og Energi, der strømmer igennem ham.

Naturligvis — han kunde jo

se sig om efter et nyt Skib at føre — men ærlig talt var der nogen Mening i det. Nu kendte han jo saadan en Indretning og alt, hvad der angik den fra Ende til anden, havde vist, at han magtede den Opgave — og et større Skib — stort eller lille Principperne var de samme. Nej, han maatte have fat i noget, der bød ham selv nogle Udviklingsmuligheder — staa stille vilde han ikke — noget han virkelig kunde prøve sine Kræfter paa — — —

Det mest rimelig vilde naturligvis være at blive Rheder — at give sig selv til at lede en hel Masse Skibe. Saa kunde han da frugtbar gøre de Erfaringer han selv havde gjort som Skibsfører.

Der var for Resten ogsaa noget andet, han kunde have Lyst til — at slaa ind paa Storhandlen. Ogsaa paa Handelsens Omraade havde han jo gjort sine Erfaringer — og det var jo givet, at der var kolossale Udviklingsmuligheder i dette Land og Rigdomskilder, som kunde udnyttes ganske anderledes, end Tilfældet var i Øjeblikket — og som, hvis de blev udnyttede, vilde betyde en mægtig Fremgang for selve Landet, ja for hele den siamesiske Befolkning — — — alene Skovene derovre paa den anden Side af Floden.

Luftkasteller! — Nu var det bare om ikke at blive sentimen-

tal og om at se Situationen i Øjnene som den var — Der skulde Penge og mange Penge til at starte den Slags Foretagender, og kunde han vente, at nogen vilde laane ham disse — —? Vist ikke — dertil kendte man ham virkelig for lidt. Ganske vist havde han skabt sig en begyndende Tillid ved den Europatur — — men Nej, han gjorde vel i at regne med, at man endnu betragtede ham som ung Springfyr — en Mand, man skulde tage sig lidt i Vare for og netop paa Grund af hans Dristighed. Det var vist bedre at tænke paa at faa underbygget denne Tillid — gøre den lidt stærkere.

Naar han vilde se Sandheden lige i Øjnene, saa var Forholdet ret besat dette:

Han stod ganske ene i Verden. Han havde kun sig selv at stole paa (Den Hjælp han kunde vente fra andre var det ikke værd at sætte alt for stor Lid til).

Han havde en ganske lille sammensparet Kapital fra disse Aar ombord i „Thoon Krahmon“ — (Her smilede han lykkelig og veltilfreds ved Tanken om de Biografteatre, han var gaaet forbi, og de Iskager og Cigaretter, han havde sparet).

Han havde en jernfast Tillid til sig selv og til, hvad han var i Stand til at udrette — Ush! naar han tænkte paa al det Sløseri, al den sløjbenede Unøjagtighed og Viljes-Svagthed, han havde været Vidne til i disse Aar — og hvad han havde set af halvgjort Arbejde og manglende Evne til at handle selvstændigt. — — Det var formelig til at faa ondt af, — Gudskelov han kunde sige sig fri for disse Fejl — jo, jo, han skulde nok klare sig og vise Godtfolk, at han duede til noget.

Kort sagt — han var klar til at tage fat med begge Hænder. Og det var det Hele.

Nogle Dage efter — Solen er ved at gaa ned og vor Kaptajn gaar Aftentur langs Floden. Han følger den østlige Bred, gaar fra

Oriental Hotel nordpaa, drejer saa ind i Landet op til Bangkoks „Østergade“ (Den løber parallelt med Floden) — gaar saa igen ned til Hotellet og tager paa samme Maade en Volte sydpaa — og under dette slaar det ham, hvor uendelig primitivt det er, dette Kvarter af Byen, og hvor lidt det svarer til, hvad det burde være.

Se til disse Huse — baade „Oriental Hotel“, Møller & Meisners „Store“ og alle disse Paviljoner, hvor de rige europæiske Storkøbmænd og Rismøllejere har til Huse, det er jo ikke andet end tarvelige Teaktræsbygninger, og hvor er Vejforholdene og Omgivelserne dog slette — den ene Halvdel af dette Kvarter er jo bogstavelig talt én Sump og én Jungle — og at tænke sig dette lige midt i Byens travleste Forretningskvarter!

Den Aften bliver vor Kaptajn siddende længe oppe, længe efter, at de andre er gaaet til Ro og mens Cikaderne synger og Maanen kaster sit blege Lys over Menamfloden, trommede og trommede han paa Bordpladen.

Vorherre skal vide det — her er saamænd nok at tage fat paa! Hvad det gælder om er blot at faa begyndt og faa skaffet sig et Fodfæste.

Det var et stor Held for vor Kaptajn at hele den Del af Byen, der var Tale om, ejedes af „Kromatha“, den siametiske Udenrigsminister, thi Kromatha var Europæernes svorne Ven og en Mand, der havde et aabent Blik for alt, hvad der kunde betyde Fremskridt for hans Land.

Og et Held til havde vor Kaptajn (naar man rigtig sætter noget ind paa en Ting, sker det, at man har det Svineheld, at Solen giver sig til at skinne — lige i det Øjeblik, hvor man gerne skulde have Folk til at se lidt glade ud). Der var i Forvejen en dansk Mand i Siam (Kaptajn, nu Admiral/Richelieu) og ham var Siameserne mægtig glade for — noget saa vanvittig dygtigt og

enestaaende pligtopfyldende havde de ikke længe set — det var en ren anbefaling at være dansk under disse Himmelstrøg.

„Aa, De er dansk! — Jamen, saa er De naturligvis i Familie med Richelieu — storartet Mand vil jeg sige Dem. — Kom lad mig trykke Deres Hænder. Jeg kan ikke sige Dem, hvor det glæder mig at se Dem —“

Det er underligt at tænke sig — men saa meget har det altsaa at sige, at en Mand arter sig vel ude i det fremmede. Og her, hvor Afstandere er saa store, at vi allesammen hedder Petersen — bliver vi ogsaa rost eller hængt op for, hvad Petersen har gjort før os.

Naa, vor Kaptajn gik altsaa op til Kromatha, blev vel modtaget, fordi han var dansk — fik en Kop Te og gik saa, let og elegant, efter at have rost Te'en og Menamfloden, det siametiske Folk og sin Værts smukke Udsigt, over til at tale om det han var kommet for, og det han havde paa Hjerte — Forbedringen af Udsigten.

Han paapegede overfor Kromatha, hvorledes det store Grundstykke paa Flodens Østside med den tiltagende Udvikling af Byens Forretningsliv vilde faa stor Værdi, hvis det blev ryddet og opfyldt, og der blev bygget Beboelses- og Forretningshuse paa det — „og kunde noget saadant lade sig gøre“, sagde han, „vilde han gerne selv leje et af de nyopførte Huse og paa-begynde en Forretning.“

Læg vel Mærke til denne Fremgangsmaade, thi den er overordentlig karakteristisk for vor Kaptajn.

Han tænker ikke alene paa sig selv — han kommer med et Forslag, der ogsaa er i den anden Mands Interesse — og de „gyldne Løfter“ han i dette Øjeblik stiller denne i Udsigt følger han sig absolut forpligtet til at indfri.

Det er saadan ved denne Lej-

lighed, og det er saadan hver Gang han gaar i Gang med at starte noget, som han skal have andre med til (og det er stadig denne Metode, han anvender for at naa videre frem) — i samme Øjeblik han har sluttet med en Mand, betragter han sig som dennes gode Kammerat, og er rede til at staa Last og Brast sammen med ham i alt, hvad der angaar Forretningen.

Resultatet af denne Kop Eftermiddagste og et Par, der følger efter, er at Kromatha bliver levende interesseret i vor Kaptajns Plan — og da han lige i Øjeblikket ikke selv disponerer over de nødvendige Penge til at foretage Arbejderne, indsætter han kort efter vor Kaptajn som Bestyrer af hele Grunden og giver ham Tilladelse til at paa-begynde Arbejderne, hvis han kan faa Folk til at laane sig noget paa dem.

Der gaar nogen Tid, og det viser sig, at det slet ikke er saa let at faa rejst Penge til den Slags store Foretagender.

Saa en skønne Dag kommer Ejerne af „Oriental Hotel“, (vor Kaptajn lever stadig hos disse), det er to forhenværende Skibskaptajner, som han selv, og foreslaar ham, at han skal købe Hotellet med de dertil hørende Forretninger bl. a. den Møller og Meisners „Store“, som jeg allerede har fortalt Jer om.

Hotelvært og Købmand — ja, det var jo egentlig ikke det, han havde tænkt sig — men lad gaa — saa har han i de i hvert Fald fast Fod paa Land. Og Forretningen synes at være god. Der er en Chance for at faa udvidet den lille Kapital, saa han staar bedre rustet til at tage fat paa de større Foretagender. — Kaptajnen slaar til.

Dermed er Firmaet „Andersen & Co.“ stiftet og i den følgende Tid er vor Kaptajn Købmand om Formiddagen og Krovært til langt ud paa Aftenen —

snart det ene Sted og snart det andet, og inden man ser sig for er baade Hotellet og „Storen“ spulet og malet, saa man livagtig er ved at tro, at man igen er ombord i gamle „Thoon Krahmom.“

Og det gaar strygende med Forretningen. Folk holder af at komme, hvor der er net og ordentlig.

Hele Dagen gaar med disse Bedrifter, og om Natten drømmer vor Kaptajn om Laan — store Laan — kolossale Laan — stadslignende Hoteller og hvide Sandstensvillaer skyder op af Junglen som Paddehatte. Musikken spiller, de ligger badet i elektrisk Lys, og der fører en bred venligt smilende Allé tværs gennem Junglen, der hvor den nu er allermest sumpet og fæl.

— — — Opmuntret heraf plejer vor Kaptajn hver Morgen inden Dagens Arbejde begynder at diktere et Brev til et eller andet stort Handelshus — —. Han fortæller dem lidt om sine Drømme.

Op af Dagen faar han regelmæssigt Svar fra et af disse Handelshuse — et Brev, der i en tør og kedelig og fantasiforladt Stil meddeler ham, „at man har overvejet hans interessante Tilbud. Dette har dog ingen Interesse for dem, og man beder ham ikke skrive hyppigere, man hverken

ønsker at blive interesseret for Sagen eller har Tid til dette.“

De er saa ganske blottet for Drømmerier — disse Breve.

Vor Kaptajn vil derfor næppe tro sine egne Øjne, da han en Dag faar et Brev, der kort og godt meddeler ham, at *The Borneo Comp.* vil laane ham 40,000 Dollars paa Grunden. Men det er rigtig nok — og som Følge heraf bliver der taget fat paa Grundens Rydning og Opfyldning. Der bliver anlagt en 1000 Fod lang Vej — „Oriental Avenue“ (ogsaa Aarhus er i de senere Aar ved at komme med. Der har de noget der kaldes „Dalgas Avenue“) fra Hovedgaden ned til Floden og her opstaar i de nærmest følgende Aar en Række hvide grundmurede Villaer — akkurat som det kunde have været paa Strandvejen (eller i Dalgas Avenue) — og for at gøre en lang Historie kort og bevise i hvor høj Grad vor Kaptajn holder Ord overfor Kromatha, saa solgte denne sidste 14 Aar efter Grunden med 500,000 Tikalers Fortjeneste (1 Tikal er imod enhver Forventning ikke mere værd end en dansk Krone) — og alt dette kunde han takke vor Kaptajn for og den Omstændighed, at denne haade var i Stand il at drømme og til at handle (i Modsætning til at snakke).

Naa, men den Tid den Sorg, foreløbig aner hverken Kaptajnen eller Kromatha noget om, at det skal gaa saa godt — 14 Aar er en lang Tid, vi er endnu ved Begyndelsen af den og i Øjeblikket gælder det blot om at holde Ørerne stive, thi ethvert Fæ kan være Kromand og Købmand og Grundejer (i de fleste Tilfælde er Folk kun altfor tilbøjelige til at sprede deres Kræfter paa denne Maade) — men at være alle de 3 Ting og faa noget ordentlig ud af alle de 3 Opgaver — det er der ikke saa mange der kan (eller gider).

Men denne Omstændighed er ikke destomindre værd at lægge Mærke til — Folk taler om „Eventyret Ø .K.“ og nogle er ved at tabe baade Næse og Mund, naar de faar stillet frem de Virksomheder og de Summer dette Selskab nu leger med — og saa glemmer de ganske, at det, de ser, før noget andet er Resultatet af godt og solidt Arbejde — og den simple Omstændighed, at vor Kaptajn har slidt i det for 3.

Plumbe

FOTOGRAFI - OPGAVE

Blandt Danmarks 5000 Spejdere findes der uden Tvivl en Mængde Fotografer. Ikke desto mindre er det yderst sjældent, at Redaktionen modtager Billeder fra Spejderlivet. Hvorfor sender

I os ikke nogle? Vi har nu besluttet at udsætte en Præmie (10 Kr.) til den Spejder, der faar flest Fotografier optaget i Bladet i de næste tre Maaneder. Nu gælder det altsaa om at sende saa

mange ind som muligt! For Resten maa det jo ogsaa mere jer selv at se Billeder fra andre Troppes Liv.

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423
DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER
BRINGER OVERALT I BYEN

Sjøkorpset!

En Hilsen fra Norge.

Den 26 mai 1920 blev Norges første sjøkorps stiftet. Det var like ved sommerens begyndelse, og gode folk hadde av interesse for saken git os en lystyacht, som vi har som øvelsesbaat. Den heter „Veni“.

Med dette fartøi har ca. 20 gutter i sommerens løp seilet i Kristianiafjorden. Blandt andet har de været paa en 14 dages tur.

Da et sjøkorps netop er noget for raske gutter, og Kristianiafjorden er noget av det vakreste man kan tænke sig, med sine skogklædte aaser og vidunderlige øer, — siger det sig selv at tilgangen har været stor til vort korps. Vi har drevet med signalerings-, ro- og svømmeøvelser m. m., men først fra august begyndte det organisationsmæssige arbejde.

Isommer hadde vi besøk av 4 danske sjøspejdere fra Skogshoved. Det var meget morsomt for os at ha nogen danske venner heroppe hos os i Norge. Disse gav os ogsaa raad og vink, som har været os til nytte.

Vi har omtrent den samme uniform som vore danske Venner. Vi benytter den samme lærebok og skal ta de samme prøver. Utdannelsen i de to lande blir saaledes ensartet.

Det er nu i vort korps ca. 100 gutter. Korpset staar i tilslutning til K. F. U. M. i Kristiania, saaledes at alle guttene er indmeldt i K. F. U. M., og deltar i dennes maater.

Vort maal er: En sund sjæl i et sundt legeme, og vi har derfor vore møter og bibeltimer, som er godt besøkt.

Stifteren af «Sjøkorpset»,
Forlagsboghandler Damsholt.

Ivinter har vi enkelte søndage hat signaleringsøvelser oppe paa aasene utenfor byen. Disse øvelser har vi foretat paa ski. De er vidunderlige disse skiturer. Paa skiene glir vi i susende fart nedover de snedækte bakker. Likesom sjøen, gir skibakken guttene den faste karakter og lærer

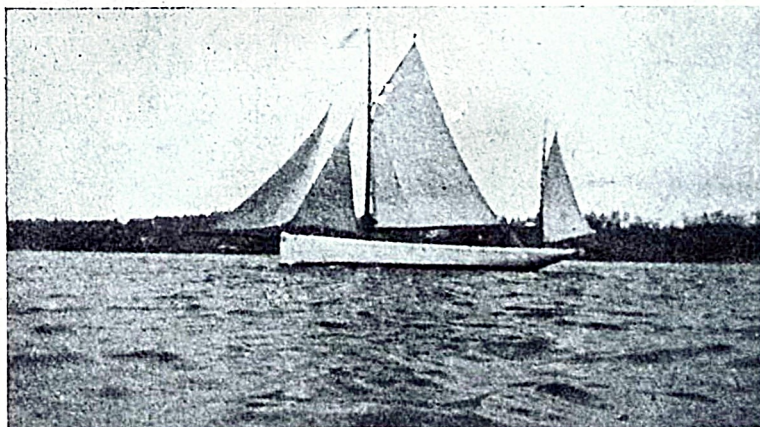
dem til at handle raskt. Vi holder disse vore signaleringsøvelser i nærheten av et kapel, og overværer da gudstjenesten der.

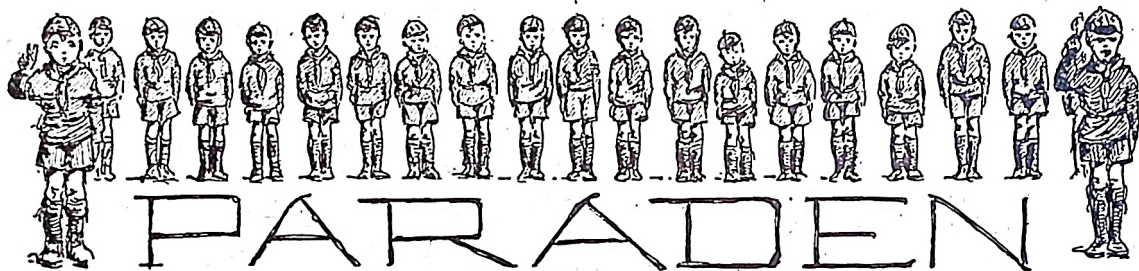
Nu glæder vi os til sommeren, fordi korpsets stifter, da han var i Danmark i julen, fik en indbydelse til at komme til Danmark med vor kutter. Vi anstrænger os nu saa vi kan komme med paa denne tur.

Det vilde ogsaa være meget morsomt om ogsaa nogen av de danske sjøgutter engang vilde seile hitop og besøke os.

Vi har nylig hat julemøte og nytårsfest, hvor vi har hat det koseligt sammen, og vi følger os glade ved vort korps og haaber, at mange gutter vil strømme ind. Vi haaber ogsaa at det maa bli oprettet korps rundt omkring i landet, saa at mange unge kan komme under kristne mænds paavirkning, og bli bekjendende kristne gutter som følger i mesterens fotspor.

Thomas Nilsen,
Baadsmand.

Torsdag den 5. Maj havde Dyrehaven en af sine store og festlige Dage.

De gamle, prægtige Bøge stod smykket i lyse Farver og badede det friske, grønne Foraarsløv i et straalende Hav af Sol, da Spejderkorpset fylkede sine Sønner for at hilse Prinsesse Margrete.

Allerede Onsdag Eftermiddag ankom de første Troppe og fik anvist Lejrplads paa den nordøstlige Del af Eremitagesletten, som Skovrider Westergaard havde overladt Korpset. De første Troppe fulgtes af flere. Det ene hvide Telt efter det andet rejstes paa den grønne Slette. Lejren antog Form.

Snart knitrede de smaa Lejrbaal rundt om i Græsset. Aftensmaden tilberedtes og gled ned i de sultne Maver. Overalt herskede der Travlhed. Kvikke Raab og knappe Ordre satte Humøret og Tempoet op.

Ulvunger

Da Klokken gik til ni, syntes Solen at have set længe nok paa den travle Spejderungdom. Den fandt det paa Tide at forføje sig til Ro. Den dvælede dog lidt derude mod Vest ... som vilde den huske Drengene paa, hvad Klokken var slagen. Men Ungdommen lytter sjældent til Erfarenhedens Raad. Dens Dagværk var ikke til Ende endnu ... Fjerne Kirkeklokker kimede og kaldte i den kølige Foraarsaften. Solen maatte følge dens Kalden. Som et sidste „God Nat“ sendte den sine spillende Straaler ind over Sletten, hvor Dyrene græssede, fredeligt og roligt, og hvor Duggen allerede gjorde Græsset vaadt

Men en Spejder, der ligger i Lejr, gaar ikke i Seng med Solen. Han trodser Mørket og tænker sit Baal.

Snart fortæller et rødtligt Skær og en hvirvlende Røg — noget borte fra Lejren — at Sven Spejder er i Færd med at berede Aftenens store Lejrbaal.

Her samles man i de sene Timer. Smider sig i Græsset paa den grønne Skrånt og synger sine Viser. En tilfældig Trop lægger ud — andre følger med — undertiden opfanges Strofer af fire — fem forskellige Vrøvleviser paa een Gang

Aftenen bliver mere og mere kølig. Tunge, tavse Stjerner tændes højt oppe over vore Hoveder og Baalet kaster sit flakkende Skær hen over de mange friske Drengensigter, der trods den tidlige Aarstid ser helt solbrændte ud.

En Spejder træder frem af Kredsen — Viserne forstummer — med Foden støttet mod en gammel Kampesten deklamerer han „Slaget paa Reden —“. Hans klare Stemme klinger mandigt i den stille Skov.

Man synger igen.

Du danske Mand af al din Magt syng ud, om vor gamle Mor ..

Unge, slanke Bøge og gamle, knudrede Ege tegner sig som skarpe, sorte Silhuetter mod den vestlige Himmel, der endnu oplyses af Dagens Sol.

Spejderchefen taler — fortæller Nyt fra andre Lande ... og indøver det nye „Margreteraab“:

Stærke Hjerter! Skulder ved Skulder! Da er Sejren vis!
Til Kamp for vort Liljemærke,
til Kamp for vor Ridderpagt!
Gre—gre—gre—ra—ra—ra—
Margrete — Margrete — Margrete!

Indløbet

Det lynet!
Gadedrengenes Flugt.

Under muntre og tvangfri Former ender Lejr-Baalet. Man gaar til Ro i Teltene for at samle Kræfter til den kommende Dag.

Hele Torsdag Morgen og Formiddag benyttes til at forberede Festen.

Tusinder af Københavnerne finder Vej ud til Sletten for at overvære Paraden. Da Klokken nærmer sig halvtø er der sort af Mennesker bag Snorene, der indhegner Festpladsen. Forbløffende godt lykkes det Spejderne — kun bistaaet af faa Betjente, at holde Opvisningspladsen, ryddet for civile.

Præcis Kl. halvtø gjalder Hornsignalet — der rettes ind — Paraden begynder.

Ledsaget af Spejderchefen

passerer Prinsesse Margrete ned langs den mægtige Front, overalt hilst af Drengenes korte, kraftige Hurraraab. Smilende og nikkende hilser Prinsessen sine raske Spejdere.

Det ene Musikkorps efter det andet marcherer nu ind over Sletten. Trommerne hvirvler, Hornene gjalder og Stortrommen gungrer, saa det høres viden om.

Orkestrene samles til eet stort — de rødhvide Silkefaner føres frem paa Række under buldrende Hornmusik, i straalende Solskin

Og saa begynder den egentlige Opvisning.

Det er umuligt at give et udførligt Billede af det brogede Syn, som rullede op i den følgende Time. Gennem smaa, kvikke Opvisninger fik man et Indblik i Drengenes Verden — baade som den saa ud før og efter Spejderbevægelsens Bølge rullede hen over Danmark. Man saa en Bande slagslystne, cigaretrygende Gadedrenge, der piftede og peb med en „Fingerfærdighed“, som havde de aldrig været andet end Gadedrenge (dette sagt til Ros for deres Præstation!), men som stak Halen mellem Benene og flygtede i vild Uorden, da Lovens Arm — i Form af en enlig, virkelig „Pan-ser“ — dukkede op i det fjerne

Man saa en Flok halvnøgne Indianere, overhældt med Frugtfarve eller anden rødlig Væske og overmalet med sodede Streger, svinge deres Stridsøkser i Kamp med Nybyggerne

Man hørte Ulveungernes klare Drengestemmer og morede sig over deres Lege... og man fikse, smaa fulgte med Interesse Spejdmangeartede Virksomheder.....

Faneparaden

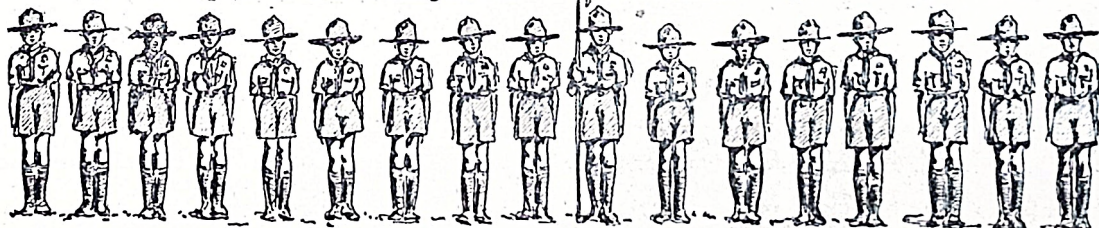
der..... Meget imponerende saa det ud, da en Trop i fuld Fart trak deres Kærre tværs over en „Sø“, saa Vand og Mudder stænkede op om dem. Solide og gode var de to Broer, som Helsingør- og Sct. Jørgen-Troppe byggede over Sjøens „færdige Bølger“ og yderst spændende var „Skolebranden“, hvor Roverne reddede deres smaa Kammerater fra at indebrænde!

Men allerfestligst virkede det, da alle femten Hundrede Drenge — under høje Hyl og Skrig og med hævede Faner og Standere — stormede ind mod Midten af Sletten og dannede en Mur om deres nye Æreschef.

Endnu engang hyltede Spejderne den unge Prinsesse, mens Spejderchefen udbragte et „Leve Prinsesse Margrete og Prinsen af Bourbon!“

Paraden var Slut. De, der havde overværet den, var et festligt Minde rigere!

G. J.

Tegning af Asger Riber

.. Paa Fodtur i Nordkina! ..

En Hilsen til de danske Spejdere. — — — Af K. P. Albertsen.

Husk — at hvis Danmark engang synes jer for lille — saa ligger der et Land mod Øst — stort og fremmed — fuld af de herligste Minder om gamle Dage — og vidunderligt med alle sine Bjerger, Sletter, Blomster og Farver.

Naa, men det var Turen, jeg skulde fortælle om. Lad mig saa hænge il

Hvis jeg sagde, at jeg lige netop sprang ud af Sengen, da jeg den 18de September i det Herrens Aar 1920 maatte ud af Fjerene ved 5-Tiden, for at se til, at Lars Kok kom af Sted med hele Bagagen, da vilde det være slet ikke saa lidt af en Overdrivelse. — Naa, men op maatte jeg jo, og jeg kom det ogsaa, men jeg krøb rigtigt nok i Kassen igen, da jeg havde set Lars trille af med hele vor for Resten slet ikke saa lille Ferie-Bagage. Og der laa jeg saa og godtede mig over, at det ikke var mig, der behøvede at staa saa tidligt op, indtil Boy'en (vor kinesiske Tjener) et Par Timer senere tårnede op med Barbervandet; saa var der ikke noget, der hjalp mere, saa maatte jeg op og i Gang med de sidste Forberedelser til min Fart ud paa Nord-Kina's vildsomme Veje.

Frokosten var snart fortæret, den gaar jeg i Reglen ret let hen over herhjemme, saa en lille Tur til Barberen for at faa de værste Lokker klippede af, og saa et Par Timer paa Kontoret, for at faa de sidste Sager af Vejen og sætte min Assistent og min Stedfortræder ind i de forskellige Smaating, som jeg betroede dem at se efter under min Fraværelse. — Da jeg ansøgte om Ferie, fik jeg Svar fra General-Direktøren, at jeg godt kunde faa 2 Uger, men der var alt for travlt paa Stationen til, at jeg kunde undværes længere. Den lod jeg selvfølgelig ikke sidde paa mig ret længe, jeg skrev straks tilbage og gjorde ham opmærksom paa, at da jeg tilfældigvis nu og da kom paa Stationen, kunde det dog tænkes, at jeg vidste lidt mere om, hvor travlt der var, og om jeg kunde undværes eller ikke, end han selv, som til Hverdagsbrug ikke interesserer sig mere for Peking Station eller mig end een af min gamle Støvler, og samtidig fik jeg vor nye Driftsbestyrer til at tale alvorligt med ham. Det hjalp: Ih, jo selvfølgelig kunde jeg tage en Maanedes Ferie, det var der ikke det mindste i Vejen for. — Han har bare ment, at

her var der en Lejlighed for ham, til at vise, at det dog er ham, der er Mester. Rigtigt — Men han maa dog bøjse sig for Kontrakten...

Klokken hen mod elleve tårnede min Rejsefælle J. G. op paa Konto-ret, og saa startede vi.

Den første Del af Turen gik med

K. P. Albertsen

Tog fra Peking pr. Baggagevogn til den store By Tunghsien, ca. 1 Times Kørsel fra Peking. Det første vi saa, da vi rullede ind paa Stationen i Tunghsien, var Lars Kok's trinde gemyttelige Skikkelse, som med et bredt Smil meddelte os, at alt var i Orden og Sagerne stablede paa Køretøjerne parat til Afgang.

I en Fart fik vi de mest overflødige Beklædningsstykker, saasom Slips, Jakke o. l. pakkede saa langt ned i Bunden af en af Vognene, som det overhovedet kunde komme. Den Slags Ting var der ikke. Brug for, før vi igen kom tilbage til den saakaldte „Kultur“.

Og saa satte vi Karavanen i Gang. Den bestod foruden af J. G. og mig af vor trinde Ven Lars Kok, en

ret umulig Hjælper og to Kuske, som var betroede det overordentlig ansvarsfulde Hverv, at lodse de to Vogne, hvorpaa vor Bagage var stablet, et Par Dagsrejser frem over den store, uvejsomme Slette, som nu laa foran os. — Disse Vogne, et Par af de saakaldte „Peking-Carts“, er noget af det mest klodsede i Retning af Køretøjer, der findes i denne Verden. Et meget solidt Stillads af Træ stablet op paa et Par mægtige, noget gammeldags Hjul, som, naar de er tilstrækkelig smurte, drejer sig om en 3—4 Tommer tyk Træaksel, som stikker mindst 1 Fod uden for Hjulet paa begge Sider af Vognen, hvilket selvfølgelig ikke gør det lettere for saadan et Par Indretninger at passere hinanden paa de, just ikke overdrevent brede, Veje, som det efterhaanden er lykkedes Generationernes uendelige Række at faa slidt i gamle Kina. Der er ingen Jernring om Hjulene, men der er slaaet en hel Række ca. 6 Tommer lange Jernstykker paa Fælgene med et lille Mellemrum mellem hvert Stykke; saa glide kan Køretøjet i hvert Fald ikke, om det saa er aldrig saa glat.

Til at trække de to Maskiner som indeholdt vor Bagage havde vi 2 store, stærke Muldyr. Tømmer bruges ikke, men Kusken dirigerer Dyrene ved Hjælp af en langsnærtet Pisk og forskellige Tilraab, som i Reglen lysters meget præcist, hvis Dyrene er nogenlunde, vel dreserede. I-Y I-Y I-Y betyder til venstre, hoa-hoa-hoa til højre og P-r-r P-r-r P-r-r, som hjemme bruges for at faa Krikkerne til at stoppe, bruger de her for at faa dem til rigtigt at mase paa.

Kusken plejer at sidde paa en af Vognstængerne, medens Passagererne anbringes paa nogle haarde Puder inde under Taget.

Smukke er disse Køretøjer ikke, og da de ingen Fjedere har, er det nogle forfærdelige Rumlekasser at sidde i, saa — hvis man er bedre vant — foretrakker man saa vidt muligt at gaa frem for at blive rystet Sønder og Sammen inde i Kassen. Da vi havde al vor Bagage inde i Vognen, maatte Passagererne, d. v. s. Lars Kok og hans Medhjælper tage til Takke med hver sin Vognstang. Vi andre, J. G. og jeg, spadserede foran til stor Forundring for alle de Kinesere vi mødte. De Mennesker kan nu en Gang ikke faa ind i Knol-

Rejseselskabet. Til højre Lars Kok

den, at man gider gaa, naar man har Raad til at køre.

At man skulde give sig til at gaa flere Dage i Træk bare for sin Fornøjelses og sit Helbreds Skyld, er noget, der gaar langt over deres Forstand. — Men i Gang kom vi da, følgende noget som her til Lands kaldes en „Ta Ta o“ (Hovedlandevej), men som i Virkeligheden ikke var andet end en Række Hjulspor saa dybe, at Vognen sank i op til Navene.

Man skulde tro, at disse Hjulspor maatte være noget frygteligt noget at trække Vognene igennem, men i Virkeligheden er det meget let, da alle Vognene følger de samme Spor, som derved bliver kørt haarde i Bunden, saa at man kører som paa Skinner. Selvfølgelig ligger der et Par Smaasten her og der, men dem køres der over, som om de slet ikke eksisterede, dem mærker man kun, hvis man er saa uheldig at sidde inde i Vognen, saa man maa som Regel klamre sig krampagtigt fast til, hvad man nu tilfældigvis kan faa fat paa for ikke at blive rystet ud af Køretøjet.

Allerede da vi havde gaaet en halv Snes Minutter, løb vi paa den første større Forhindring i Form af en ret bred Flod „Chao Pai Ho'en“ (Ho er det kinesiske Ord for Flod), og da vore Vogne var for tungt belastede til at køre over den bløde, mudrede Flodbund, maatte vi ty til Færgen, en stor fladbundet Pram, som dels drives af Strømmen og dels stages fra den ene Side af Floden til den anden, og som medtager Mennesker saavel som alle mulige Slags Dyr og Køretøjer. — I en Fart blev Muldyrenes Buggjorder løste, hvorpaa Vognene af sig selv vipper op

med Vognstængerne i Vejret, og Dyrene kan føres væk — Skagler kender de ikke til her til Lands. Saa blev der stukket et Par Brædder ud fra Færgen og Vognene kørte om Bord; derpaa blev Muldyrene slæbte over, og endelig indskibede vi os selv. I Løbet af et Par Minutter var vi ovre paa den anden Side, hvor den samme Forestilling nu gentog sig — bare i omvendt Orden. Jeg lagde tilfældigvis Mærke til, at Lars Kok betalte Færgemanden for Overfarten, og, hvis jeg ikke saa meget galt, betalte han kun — siger og skriver — tre (3) Kopper-cents (3 Øre) for at faa hele Karavanen færges over. Dyrt kan man jo just ikke kalde det.

Nu gik det som smurt hen over det flade Land gennem den ene

Landsby efter den anden. Naar man ser saadan ud over Sletten synes det hele at være en stor Skov, men i Virkeligheden findes der kun Træer i og omkring Landsbyerne, som paa den Maade bliver lette at finde, hvis man da tilfældigvis skulde være i Stand til at skelne den ene Gruppe Træer fra den anden, men jeg vilde nu alligevel nødtigt sættes ud paa den Slette en mørk Nat og prøve paa at finde een bestemt Landsby; det vilde være som at lede efter eet bestemt Halmstraa i en hel Kornstak; men for Kineserne synes det at gaa meget let. — Naa, vi havde nu imidlertid vore Hjulspor at holde os til, og kom vi nu og da, naar vi var kommet for langt forud for Vognene, som kun bevægede sig i langsom Skridtgang, til et Sted, hvor Vejen delte sig, saa blev vi ganske roligt staaende eller sad ned og ventede til Vognene var nær nok, til at Kuskene kunde vise os den rigtige Vej.

Da vi havde gaaet et Par Timer, mente vi, at nu kunde det være paa Tide, at vi fik noget at spise, da vi intet havde faaet siden Frokosten. Smørrebrødspakken blev halet frem af en af Vognene, og vi slog os ned i en Grøftkant og nød vore Skorper, som var blevet rigtig godt gennemvarmede af Solen. — Efter det lille forfriskende Hvil kørte vi paa igen og kom hen mod 3 Tiden til en anden Flod „Chien Kan Ho'en“, som vi kom over paa samme Maade som ved den første.

Medens vi ventede paa Indskibningen morede vi os med at studere Folkelivet, eller rettere sagt Dyrelivet. En Flok Bønder var netop i Færd med at drive nogle Stude over Floden, men da disse store sorte Bæster ikke vilde om Bord i Fær-

Kineserungdom

gerne, var der ingen anden Udvej end at drive dem ud i Floden, som var ret dyb, og svømme dem over. Det holdt de ganske vist heller ikke af, men saa fik de af Piskene, hvorpaa de styrtede sig ud i Floden som vilde, saa at Manden, der skulde med, maatte gribe den ene af dem i Halen og lade sig slæbe over. Da han ikke var besværet med Tøj, gjorde Turen ham kun godt, og det var vældig komisk at se paa.

Da vi endelig var blevet færget over for samme svimlende Pris som ved den første Færge, gik Rejsen videre mod Øst gennem den ene Landsby efter den anden (hvad de hed, ved jeg ikke, og selv om jeg vidste det, kunde jeg ikke have meget Fornøjelse af min Viden, da den ene ligner den anden som en Draabe Vand den anden), og da Klokken blev henimod 5, mente vi, det kunde være nok for den Dag, og da vi netop var kommet til en Landsby, udsøgte vi os en passende Lejrplads lidt udenfor Byen paa et lille Stykke Grønsvær. — Vognene blev kørt over et Par Grøfter og en Grusgrav, og Dyrene spændt fra, hvorpaa vi begyndte at slaa Lejr.

Først blev al Bagagen læsset af Vognene og en af Kuskene blev derefter sendt hen i Landsbyen, som hed saadan noget som „Tung Liao Hu Tuan“, for at hente Vand i mine 2 store nye Sejldugsspande. Saa gik vi i Gang med at stille Teltene op. Vi havde 2 Telte med, et lille, som vi selv boede i, og et større til Tjenestefolkene og Bagagen. Da jeg kendte „Taget“ fra sidste Aar, tog det mig ikke mange Minutter at faa det stillet op, og der var heller ikke meget Tid at give bort, for allerede ved det første Kølleslag, begyndte Tilskuerne at strømme til. Først vovede en enkelt dristig Mand sig hen for at se paa Forestillingen og da de andre, som i Mellemtiden havde holdt sig i ærbødig Afstand, saa, at vi ikke slugte ham lige med det samme, kom efterhaanden hele Landsbyen's mandlige Befolkning til med største Delen af den nærmeste Omegns Børn; og det var ikke faa! Imens havde Lars Kok faaet det andet Telt slaaet op og de forskellige Sager stablet derind. Saa gravede han et Hul i Jorden og fik lavet et større Baal, og i Løbet af kort Tid kunde han servere en Kop The, som vi trængte vældigt til, for det er alligevel en tør Omgang at spadserere omkring en hel Eftermiddag i Solen, naar man ikke er vant til det; om man ikke tager andet Skade deraf, saa opnaar man i det mindste at blive nederdrægtig i Øst; saa der gik slet ikke saa faa Potter Thevand med i Købet!

Saa kom Dagens store Spørgs-

maal: Hvad skulde vi have at spise? — Nu er Sagen jo den, at naar man skal paa saadan en Tur i Kina, maa man medføre alt hjemme fra lige fra Salt til Brød, ja selv Kartofler og i det hele taget alt, hvad der er Brug for i Husholdningen, og selvfølgelig ogsaa Potter og Pander og Gryder saavel som Spisegrejer. — Vi medførte alt, hvad Hjertet kunde begære af Konserver, Brød o. s. v., o. s. v. i det hele taget et Roderi, som det havde taget slet ikke saa lidt Tid at faa skrabet sammen, men jeg kan nu ogsaa, da Turen er overstaet, med Tilfredshed meddele at der var ikke een Ting, vi savnede paa hele Turen, og det hele var saa godt sat sammen, at der kun var meget lidt tilovers, da vi naaede hjem. Hele Roderiet var pakket i 4 solide Trækasser af passende Størrelse. — Vi blev imidlertid snart enige om Menuen, Lars gik i Gang med Forberedelserne, mens vi redte vore Feltsenge og vadskede os. Tilskuerne stimlede sammen i store Flokke omkring os og beundrede hver lille Ting, de saa af vore mærkelige udenlandske Sager.

Jeg gjorde god Brug af mit kinesiske og morede mig med, saa godt jeg kunde, at besvare alle de mange underlige Spørgsmaal, de kunde finde paa at komme med; og de vare mange og mærkelige.

En Mand vil gerne vide, hvorhen vi agter at begive os, en anden, hvor vi kommer fra, hvor mange vi er, hvad Landsmænd vi er og saa videre i det uendelige. Og saa vidt muligt faar de allesammen Svar paa mere eller mindre forstaaeligt Kinesisk. Man skal nemlig tale meget godt Kinesisk, for at en almindelig Kineser skal forstaa det. — Mens alt dette er gaaet for sig, har Lars imidlertid faaet dirket de forskellige Daaser op; vore Kufferter bliver nu stillede ind i Teltet og en Slags Dug (et nogenlunde rent Haandklæde) breddet over dem, og Skafningen begynder til Tilskuernes store Forundring. De har jo aldrig set saadanne Ting som Gaffler, Knive og Skeer, og saa den Mad vi spiser! — noget, der er taget ud af Blikdaaser! Det gaar langt over deres Forstand, og de stirrer vildt forbavsede paa os med Hagen hængende helt ned paa Brystet af bare Forundring. De mange Spørgsmaal, som de efterhaanden stiller til Lars Kok, bliver kun besvarede med Enstavelsesord; han er for stor en Mand til at nedværdige sig til at besvare saadanne Spørgsmaal, og desuden har han travlt med at lave Mad til sig selv af forskellige smaa Lækkerbidskener, som han har faaet skrabet sammen i de forskellige Landsbyer vi er kommet igennem, og for at gøre

mere Indtryk paa Forsamlingen, fortæller han, hvad vi levner. Hans Appetit er bundløs, og han maa jo dog vise de andre, at han har været i Frankrig og England og lært at spise udenlandsk Mad. Da Mørket var begyndt at melde sig, fik vi Lygterne tændt og efter at have kastet et sidste Blik ud over Landskabet, trak vi os tilbage til vor lille Bolig og lukkede Døren efter os ved at slaa en forsvarlig Knude paa Forhængets Rebstumper. — Saa skrives et Par Ord i „Logbogen“, og inden ret mange halve Timer er gangne, ligger vi i Køjen og lytter til Stemmerne inde fra det andet Telt; men efterhaanden forsvinder Tilskuerne, Stemmerne tier og noget efter forkynder højlydt Snorken, at Lars Kok har lagt sig til Hvile efter Dagens Anstrengelser. Udenfor skinner Maaenen og selv inde fra Teltet kan man skimte dens runde gemytlige Ansigt gennem Taget. — Noget borte gaar Dyrene og græsser og ude paa Marken laver et Par forelskede Grashopper og Faarekyllinger deres pibende Musik, men lidt efter lidt forsvinder det hele, idet vi glider over i Søvnens Rige til Drømme om det lille Land derhjemme i Norden, hvor Folk først ved den Tid er begyndt at vaagne til den nye Dag.

Den næste Morgen var jeg paa Sokkerne allerede da det begyndte at lysne ved 5-Tiden. Saa fik jeg Fyr paa Spritapparatet, og snart havde vi en Kop dejlig varm Kaffe under Næsen. Det var noget, der gjorde godt, for det kunde jo ikke nægtes, at det havde været lidt køligt saadan at ligge med kun et Stykke Sejldug over os, naar vi ellers er vant til at ligge med flere Etager Huse. Men heldigvis kom Solen snart op, og saa var der sandelig ingen Grund til at klage over Temperaturen, for selv om vi var i Slutningen af September, var det dog varmere midt paa Dagen, end i nogensinde faar det i Danmark. — Lars Kok fik saa i en Fart Fyr paa sit hjemmelavede Komfur, og snart serverede han en herlig lille Frokost, hvorefter vi i en Fart fik Senge, Telte, Kasser o. s. v. pakkede sammen og stablede paa Vognene og ved 7-Tiden satte vi igen Karavanen i Gang, stadig mod Øst og over de samme ensformige flade Marker med deres Utaal af Landsbyer.

Alle Spejdere lader sig fotografere af

Jespersen & Kyhlenso,

Atelier for Portrætfotografi. Udefotografering: Smukke og bill. Trops- og Gruppelbiller.

Billeder af Fester og Sammenkomster.

Østerbrogade 72, Trianglen. Tlf. Øbro 1194x.

Raslet og et

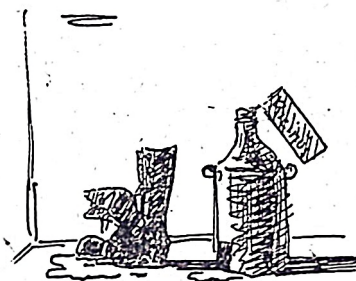

eller Hvorledes Petroleumsovnén kom hjem fra Kildekrog.

Tegninger af Niels Chr. Jørgensen.

Der stod en Petroleumsovn i Kildekrog, og der var koldt i Frederiks Hospital. Situationen var oplagt. Ovnen maatte hentes. Ovnen stod i en Villa, der ejedes af „Sorte Mads's Far; altsaa maatte Sorte Mads hente den. Sorte Mads fik hvervet mig til at tage med, og i sidste Øjeblik fik jeg fat i Pjus og fik ham over-talt til at tage med. Aftenen før vi skulde afsted gjorde jeg alt rede og smurte min Støvler ind med Amerikansk Olie — utrolig, hvilken Appetit saadan et Par Støvler har, jeg er sikker paa, at jeg ikke paa et halvt Aar kunde faa saadanne Mængder af Olie ned, som mine Støvler drak paa en Aften. Vi startede Søndag Morgen Kl. 8 og jeg mødte Pjus i Gangen, saa snart jeg kom ud af min Gangdør, en Spøgefugl havde forsøgt at bilde ham ind, at han havde hørt mig sige halv otte — hvor længe han havde staaet der, ved jeg ikke. Som sagt, vi startede Kl. 8, efter at jeg havde faaet pillen Rygsækken af Sorte Mads og anbragt den paa Cyklen. Vi kørte ud ad Strandvejen, der var Modvind og det sneede ganske fint en Gang imellem. Da vi kom op i Nærheden af Helsingør, sagde vore Mayer „Fastelavnsboller“, og vi lystrede. Styrkede og oplivede fortsatte vi, men da Vinden var blevet mere imod, kørte vi indenfor Skovene saa langt det kunde lade sig gøre. Vi naaede om-sider Kildekrog og det første, der blev gjort, var Ild i Kakkelovnen. Saa gik vi paa Opdagelsesrejse, blandt andet ned i Kælderen, hvor der stod nogle Daaser Kon-serves.

„Nu manglede det bare, at der skulde være en Daase Ana-

nas til Dessert“, sagde jeg, og efter nærmere Eftersyn halede jeg frem — en Daase Ananas — vild Jubel. Vi fik den med-bragte Proviant frem og ved nær-mere Eftersyn viste der sig at være 9 Bøffer. Vi fik stegt Bøf-ferne, kogt Kartoflerne og tøet Ananassen og gav os til at spise. Pjus spiste 4 Bøffer og 2½ Skive Ananas og var endda ikke mæt.

Om Eftermiddagen skulde de stive Ben rettes og Maden rystes ned, saa gik vi til Hornbæk; det var koldt.

Efter Aftensmaden fik vi brygget os nogle Æggesnapse og anbragt os i nogle Gyngestole omkring Kakkelovnen; vi var trætte.

Jeg forsøgte nogle Sange; de virkede som Vuggeviser; vi var søvnige. Da det var konstateret, gik vi i Seng efter at jeg havde fyldt Kakkelovnen og skruet den helt til, saa jeg mente, at den kunde brænde til den næste

Morgen og saa omtrent var ud-brændt.

Sorte Mads og jeg laa i Køjer, Mads over mig og Pjus laa paa en Kistebank, som han havde gjort bredere med 3 Taburetter.

Og det blev Nat og det blev Morgen — og jeg vaagnede. Mads var ne mat faa ud, men Pjus lod til at være søvnig, saa jeg maatte optræde som Slangen i Paradis og bugtede mig ud langs Gulvet for at fjerne Taburetter-ne. Jeg blev brændt af, Pjus var blevet mistænksom paa Grund af Stilheden.

Det næste jeg gjorde, var at se til Kakkelovnen; den var fuld-stændig, som da jeg havde skru-et den til om Aftenen.

Efter at have tilbragt For-middagen med at koge Grød, spi-se den og gøre i Orden, skulde vi til at tænke paa Middagen. Vi skulde have den traditionelle 2 Dags Lejrturs Ret, Abrikosgrød og Boller i skarp Trav — og Bol-ler i anden Gangart og saa var der Bøfkarbonade og Grønærter. Alt dette blev blandet sammen og varmet og Abrikoserne blev kogt ud til en tyk Grød (Melet var midret, saa vi kunde ikke lave Jævning) og saa spiste vi. Det smagte udmærket og Pjus blev mæt, stopmæt; han var helt elendig og sad i en Gyngestol og jamrede sig, saa Sorte Mads og jeg blev kureret for vor Forædel-se ved Latter over ham. Da Pjus var kommet sig nogenlunde, gik vi en Tur ud for at se paa en Statue af Kong Oidipus, som er forvist til Bakkerne deroppe.

Det var Frostvej, og Jorden var frossen. Vi kom til en Bæk, hvis Bredder bestod af Mosejord og jeg sprang først over og brød Skorpen, der hvor jeg kom ned.

Saa sprang Pjus over og kom ned lige paa det samme Sted, saa han jog Benene langt ned i Mosejorden. Mads fortrak at gaa en Omvej for at komme over en Bro. Paa Hjemvejen skulde vi over Bækken igen og da var der langt til Broen. Først sprang Pjus og slap nogenlunde heldig over, saa sprang jeg og stak det ene Ben i og Mads havde aabenbart lært af mig, for han stak begge Ben i og saa paastod han endda, at han ikke var vaad.

Efter at vi havde spist, satte vi os til at holde Lejrbaal om Kakkelovnen; men vi var om muligt endnu mere søvnige end den foregaaende Aften og vi gik snart i Seng.

Den næste Morgen vaagnede jeg Kl. 4 og gav mig til at synge Reveillen, men det maa vist have været med en meget søvnig Stemme, for der var ingen af de andre, der reagerede. Saa gav jeg mig til at spille Bold med Sorte Mads og det hjalp paa ham. Naa, Pjus kom da ogsaa op, og da han først var oppe, blev han energisk, han lavede The.

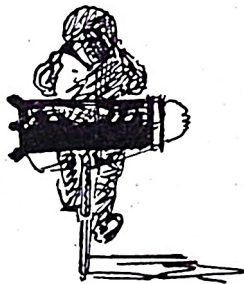
Det var Meningen, at vi skulde starte Kl. 5, men vi kom dog først afsted Kl. 5½, og da vi kom til Hornbæk, fik Pjus Øje paa Kakkelovnen bag paa Sorte Mads' Cykle og sagde, at det var forbi tro, at vi ikke fik nogle Aviser om den, for nu vilde Folk tro, at vi var taget paa Lysttur med Kakkelovn.

Da vi kom til Helsingør, vilde jeg have Boller, men Sorte Mads vilde have dem i Humlebæk og jeg mumlede i Skægget (jeg havde nemlig glemt at tage Barberkniv med), at en Bolle i Helsingør var bedre end 10 i Humlebæk; men jeg købte ingen, desværre, for da vi kom til Humlebæk, havde Bageren ikke lukket op endnu. Da vi kom til Rungsted Kro, vilde vi trøste os og forlangte Kaffe med Smørkage; vi fik — tørt Franskbrød — Bagervognen var ikke kommet endnu. Da vi kørte ad Strandvejen, havde alle Folk set

paa os, som om de tænkte: „Naa, I tager paa Lysttur med Kakkelovn,“ saa da Sorte Mads sagde, at han vilde tage hjem med Toget fra Rungsted med Kakkelovnen, og da Tjeneren sagde, at der gik Tog om 20 Minutter, var Glæden almindelig hos Pjus og mig.

Pjus og jeg kørte saa videre og da vi var kommet nogle faa Hundrede Meter fra Kroen, mødte vi de længe ventede Boller i Form af en Bagervogn, som vi udplyndrede. Medens vi spiste vore Boller, saa vi et Syn — ja, jeg tror ikke vore Udtryk var spejdermæssige — Sorte Mads kom trillende med Kakkelovnen. Det viste sig, da han kom op paa Stationen, at Tjeneren havde givet ham gal Besked, Toget var gaaet for 1 Time siden, saa han maatte døde de 3 Mils Modvind ogsaa. Det var Synd at sige, at han var velkommen; men vi maatte jo bide i det sure Æble og følges med ham og Kakkelovnen hjem. Da vi kom til Strandmøllen nøjedes Folk ikke med at tænke at vi drog paa Lejrtur med Kakkelovn; der var en der sagde det, vi kunde have slaaet ham; men vi nøjedes med at forklare ham, at vi havde været oppe i Kildekrog og hente den — det saa ellers ud til at være saadan en rar gammel Mand. Naa ja, alt faar jo en Ende, det fik vort raslende Optog gennem Byen ogsaa, og vi skiltes efter at have haft en glimrende Tur.

Brown

Vandreplader.

Som I jo nok alle ved, uddeles der rundt omkring i Troppene Vandreplader — Bælteplader — Vandreknaver eller hvad de nu kaldes. De Fordringer, der stilles for at man kan erhverve saadanne Mærker, varierer i høj Grad inden for Korpsets Troppe Landet over. Et Sted faar man en Plade med „45 Km“ indgraveret i, naar man kan gaa 45 km paa mindre end 12 Timer, et andet Sted faar man samme Plade, naar man blot kan gaa 45 Km uden at det behøver at være inden nogen bestemt Tid. Nogle Steder er Skalaen 45 — 60 — 70 — 80 — 90 Km, andre 50 — 65 — 75 — 80 eller lignende. — Var der ikke Plan i at man bestræbte sig efter at opnaa noget mere Ensartethed i dette Spørgsmaal? — Mit Forslag gaar ud paa følgende:

Skalaen skal være 45 — 60 — 70 — 80 — 85 — 90 Km. Alle Distancer skal tilbagelægges til Fods paa mindre end 12 Timer. Spejderen skal selv paa Kortet udmaale en Rute, der godkendes af Tropsføreren. Dagen efter Hjemkomsten indsendes en kort Rapport over Turen. Inden Spejderen kan indstille sig til 45 Km-Vandrepladen — lad os kalde den det — maa han senest 14 Dage i Forvejen have gaaet en Tur paa mindst 30 Km. Tropsføreren maa ikke tillade Spejderne at tage de andre Vandreplader uden at have Sikkerhed for, at de har den tilbørlige Træning. Drengene med svagt Hjerte eller andre lignende Svagheder maa ikke tage Vandreplader. 60 Km og derover maa kun gaa's af Spejdere over 14 Aar.

Det er ikke uden Grund, at jeg slaar til Lyd for ovennævnte Forsigtighedsregler. Jeg ved Exempel paa, hvor en Tropsfører ganske kritisk slæbte hele Troppen — selvfølgelig en ny Trop — ud paa at tage 45 Km Pladen uden Spor af forudgaaende Træning og uden Hensyn til de enkelte Spejders Evne dertil. Og Resultatet! — Ja! i alle Tilfælde den ene af Spejderne ligger, saa vidt jeg ved, stadig paa Hospitalet og bliver maaske ikke aktiv Spejder foreløbig! Men ogsaa i gamle Troppe ved jeg, at det er sket, at Drengene er blevet overanstrengte derved. Det gode ved disse Vandreplader er, naar der ses bort fra det rent sportslige, at Spejderne faar Brug for al deres Energi og faar Lejlighed til at se, hvad man kan opnaa, naar man har „Never give up“ til Valgsprog — men det kræver at Fysiken er i Orden! Jens Hvass

SEKS I EN BAAD

AF VIGGO REHLUND

TEGNINGER AF ASGER RIBER

Det var Søndag Morgen. Gaderne i den lille Provinsby laa ganske øde og mennesketomme, mens Solen sendte sine første Straaler ned over Byens røde Tegl og Tage, som en varm Hilsen »Goddag igen«.

Rundt om i de mange Villaer og Smaahuse var Gardinerne trukket for Vinduerne. Folk »sov længe« og gik derved Glip af den Nydelse, som det er at overvære en Solopgang en Sommermorgen, at se Solens Straaler glinse i Fjordens blaaende Vand og at mærke den, Duft af Friskhed fra Blomsterne i de mange Smaahaver.

Det gik de Glip af, alle disse gode Folk, som laa og sov paa deres grønne Øren, mens Naturen vaagnede.

Dog nej! Enkelte Morgenmænd var der i hvert Fald.

Nede paa Havnepladsen sad gamle Baadebygger Hansen paa en Tønde og røg sin Morgenpibe. Han nød disse Timer, gamle Hansen, naar han i Fred og Ro kunde faa sig en Pibe Shag, mens Solen varmede den gamle Krop.

Hansen var indrettet som et Uværk. Præcis Klokken otte om Aftenen gik han i Seng, og lige saa nøjagtigt vaagnede han Klokken fire om Morgen. Og hvis det saa ikke lige skylregnede, saa kunde man være vis paa at træffe ham paa Havnepladsen hver eneste Sommermorgen i de allerførste Timer.

Ikke langt fra Baadebygger Hansen var en fire—fem store Dreng i Færd med at gøre en stor, hvidmalet Baad klar. De støjede og lo uafbrudt, saa de glade Stemmer gav Genlyd over hele Pladsen.

Det var Elever fra Byens Latinskole. Raske Dreng, som ikke fandt det svært at komme af Dynerne, naar Sommersolen stod op af Fjorden, og Naturen kaldte ud til en

lys og festlig Dag, dér hvor der er højt til Loftet, og hvor Øjet ikke møder triste og graa Vægge, der spærrer for Udsynet. Friluftsmennesker var de. Ikke skabte til at sidde indespærret paa Loftværelset og læse Lektier, naar Solstreift kaldte til Fest. De var Spejdere. Spejdere om en Hals. —

»Naa, nu mangler vi nok kun Jas-

per, og det er selvfølgelig det sædvanlige med ham. Det Menneske kan overhovedet ikke møde til en aftalt Tid, om han saa staar paa Hovedet og lukker Øjnene. Jeg tror ærlig talt ikke, han føler sig rigtig tilpas, hvis han ikke kommer dryssende en halv Timestid for sent!«

»Saa, saa Vagn! Rul dig sammen igen! Du maa jo huske paa; Jasper har ikke været Spejder ret længe. Vi kan virkelig ikke forlange, at han allerede skal være saa fortrolig med vores Vaner, at han finder paa at møde præcist. Du skal se, vi faar nok lært ham det med Tiden.«

»Det er meget rigtigt, Gunner! Men skal vi saa ikke være enige om

at gi' ham den første Lærestreg nu i Dag? Med andre Ord: skal vi ikke ta' og sejle nu, og hvis han saa skulde behage at komme engang ved Lejlighed, ja saa maa han . . .»

»Saa maa han sejle sin egen Sø!« indskød den vittige Henrik, som var kendt for altid at have en daarlig Vittighed parat til enhver Situation.

Da Gunner var den eneste, der stillede sig direkte imod Vagns Forslag, besluttede man at sejle uden at tage Hensyn til Jasper.

Men næppe var de kommet ned i Baaden og havde fattet Aarerne, før Gunnar ved et mægtigt Brøl gjorde opmærksom paa en lille, mørk Kugle, som kom trillende et Stykke nede paa Havnevej i fuld Fart ned mod Havnepladsen. Efterhaanden som Kuglen kom nærmere og blev større, antog den Form af en Drengeskikkelse.

Det var Jasper-sidste-Øjeblikks-Mennesket, som var i Farvandet. Med en stor Madpakke i Haanden kom han stormende for fulde Segl.

»Tak Skæbne! Bare han nu ikke overanstrenger sig! Det var en køn én, hvis han fik et Slagtilfælde ovenpaa den Tur.«

Nu var Jasper nede ved Baaden. Ildrød i Hovedet. Pustende og stønnende.

»Morgen, Børn! Sig mig hva' er den a'? Jeg synes, den er indstillet paa Afgang, hva'? Det var nok Meningen; der var nogen, der ikke sku' ha' været med, kan jeg forstaa. Jamen, se det bli'r altsaa ikke denne Gang.«

I det samme sprang Jasper ned i Baaden med sine godt og vel tred-sindstyve Kilo, saa Henrik, »ligefrem fik Gyngeførmødelser.«

Han tog nu som Styrmand Plads i Agterenden af Baaden, mens Vagn Ebbesen som Kaptajn og Udkigsmænd »nappede Tjansen« i Forstavnen. De andre fire tog hver en Aare.

»Seks Mand i en Baad! Klar!«

Paa et Tegn fra Vagn stødtes der fra Land, Roerne tog fat, og Adjunkt Ebbesens smukke Baad »Maagen« gled stolt ud paa Fjordens stille Vand — roet af otte, kraftige Drengearme.

Og inde paa sin Tønde sad gamle Baadebygger Hansen og fulgte dem med Øjnene, til de forsvandt for ham. »Det er nu alligevel Pokkers raske Fyre, de Drengel!« sagde han til sig selv.

Paa den lille skovklædte Holme et Par Mil ude i Fjorden ejede Gunnars Far, Overretssagfører Møller, en lille Grund. For et Par Aar tilbage havde Overretssagføren ladet bygge et lille Bjælkehus paa Grunden, som han saa havde stillet til Raadighed for Gunner og hans Kammerater i Skolen og i Spejdertropen.

Og »Blokhuset«, som Drengene straks havde døbt det lille Bjælkehus, var snart blevet det Sted, hvor Drengene tilbragte deres bedste Timer. Herude paa den lille Ø, hvor der kun boede to-tre Familier, kunde de tumle og more sig, som de vilde.

Om Sommeren, naar Fjorden laa stille og spejlblank, sejlede de de halvtredie Mil derud, og hvis det hændte en Vinter, at Fjorden frøs til, gik Turen derud paa Skøjter.

»Blokhuset« var blevet det Sted, hvor de tilbragte de fleste af Skolens Fridage, det Sted, som de længtes saa usigeligt efter hver Dag derinde i Byen, naar Solen stod højt paa Himlen.

Og var Drengene glade for at komme derud, saa var gamle Sidse mindst lige saa glad, naar de kom. Hun glædede sig over de raske Gutter, hver Gang de kom op til hende for at drikke Kaffe eller spise hendes Æbler. Med dem kom der nyt Liv i hendes smaa Stuer derude paa den øde Ø, og det var vel nok det, gamle Sidse havde savnet mest i de mange Aar, hun havde været Enke.

»Saa Jasper! Pas nu din Haand-

tering! Du styrer jo, som om du hverken kender Kompas eller Seks-tanter.»

»Det gør jeg vel heller ikke, din Snoabe!«

»Næ, ved du nu hvad, Jasper. En Styrmand, der ikke kender Kompas og Sekstanter?«

»Ja, men den er jo fjong! Jeg har netop lige seks Tanter, som staar til Raadighed. Og hvis de nu skulde finde paa at besøge os, saa kan man da sige, de kom passende.«

»Næ, holdt! Den var min Sandten for skrap — her paa fastende Hjerter, Værsgo Henrik! Det er 25 Øre i Bøde til Tropskassen.«

»Saa gerne, Hr.! Kan Herren gi igen paa en Femhundredekronesedel?«

Apropos dette her med det fastende Hjerter, indskød Jasper. »Syn's I ikke, det ku' være rart at faa lidt Hakkelse nu. Jeg har et morderlig fastende Hjerter, kan jeg mærke.«

»Well! Vi holder Frokostpavse! Saa trækker vi Aarene ind og la'r Baaden drive.«

»Hører du Jasper? Det er noget for dig. Vi driver...«

»25 Øre til i Bøde, Henrik! Næste Gang bli'r det Buksevand.«

Nu kom Madpakkerne frem. Jaspers gjorde de andres fuldstændig til Skamme ved sin umaadelige Størrelse.

Den friske Luft og den raske Motion havde givet god Appetit, saa det ene Stykke Mad gled hurtigt ned efter det andet, og snart var der kun Papiret tilbage.

Selvfolgelig blev Jasper sidste Mand paa Skansen. Længe efter de andre var færdige, nød han med synlig Velbehag den ene tykke Rugbrødklemme efter den anden.

»Se nu at faa stoppet den Ædelse ned i en Fart, Jasper! Vi kan min Sandten ikke spille hele Dagen med at fodre dig.«

»Saa gerne, Hr.! Blot et Øjeblik!« Jasper tørrede sig om Munden og sank de sidste Mundfulde. »Værsgo' og fortsæt. Det var de første sytten.«

De solide Rugbrødklemmer og det lille Hvil havde givet Røerne

nye Kræfter. Snart skød »Maagen« en god Fart og nærmede sig hastigt Maalet for Sejladsen: Holmø.

Vagn og Gunner kom styrtende ind ad Døren til »Blokhuset«, hvor de andre fire laa og tog sig det behageligt.

»Gamle Sidse er meget syg,« puste stede Vagn. »Vi maa straks hjælpe hende paa en eller anden Maade.«

»Hvad er der i Vejen? Er det saa alvorligt?«

»Ja, jeg er næsten bange for, at det er meget alvorligt. I skulde bare ha' set, hvor elendig hun saa ud. Gunner og jeg blev meget forbavset, da vi kom ind i Køkkenet og saa, hun ikke var dér. Saa raable vi paa hende og fik Svar inde fra Stuen, hvor hun laa til Sengs. Hun har været daarlig i den sidste Tid, men i Morges var hun saa syg, at hun ikke kunde staa op. Hvad skal vi gøre?«

»Kan vi ikke hente Hjælp oppe hos Fiskeren?«

»Jo, selvfølgelig kan vi det! Men Sagen er, det er ganske nødvendigt at Lægen inde fra Byen kommer, herud saa hurtigt som muligt.«

»Well! Den Sag er snart klar. Vi seks sejler straks tilbage til Byen og henter ham,« foreslog Henrik.

»Ja, det var blot det, jeg vilde ha', I skulde foreslaa. Selvfølgelig skal vi hjælpe gamle Sidse, og selv om vi maaske gaar Glip af en dejlig Dag herude, saa maa vi alligevel som Spejdere hjælpe her, hvor det er nødvendigt. Er vi ikke enige?«

»Jo, men lad os saa komme afsted i en Fart!«

»Saa springer jeg lige op og bér Fiskerens Kone om at passe gamle Sidse, til Lægen kommer!«

Vagn løb afsted, og de andre begyndte at gøre klar til Afgang.

Lidt efter var Vagn tilbage. Fiskerens Kone havde lovet at passe Sidse, og Fiskeren havde endda tilbudt selv at hente Lægen, hvilket Vagn bestemt havde afslaaet.

Og saa gik det tilbage til Byen igen.

Det blev en streng Tur. Der var ikke Tid til at hvile ud eller puste.

Alle Kræfter maatte lægges i for at naa hurtigt ind, men selv om Udturen havde trættet Drengene, saa det var smaat med Kræfterne til denne uventede Hjemtur, saa var Viljerne stærke. De vilde frem, og de kom frem.

Da de trætte og udmattede sprang i Land i Byen, havde Hjemturen ikke taget halv saa lang Tid som Udturen. —

En halv Timestid senere tog Dr. West afsted med sin lille Motorbaad for at bringe den gamle Fiskerenke derude paa Øen sin Hjælp. Og da han langt ud paa Eftermiddagen vendte tilbage, kunde han til Drengenes store Glæde meddele dem, at der var ingen Fare for Sidse. Takket være den hurtige Hjælp var der nu Haab om snart igen at se hende rask.

»Det var flinkt gjort af jer Drenge,« sluttede Dr. West og klappede Vagn paa Skulderen.

»Jeg er glad for, at vi gjorde, hvad vi kunde,« sagde Gunner til Vagn paa Vejen hjem. »Selvom vi saa ogsaa fik spoleret vores Søndag!«

»Spoleret? Næ, nu maa du virkeligt undskyldte mig, men jeg synes tværtimod, at vi fik overordentligt meget ud af vores Søndag. Meget mere end nogensinde før. I Dag har vi gjort vores Pligt. Som Spejdere skal vi jo netop være med til at hjælpe dem, som trænger til Hjælp, og det synes jeg, vi har gjort i Dag.

Det er dejligt at vide, synes jeg, at man for en Gangs Skyld har gjort sig fortjent til at kaldes *Spejder*.«

Gummibørsen.

Lille Strandstræde 24, Kjøb.
Ekstra prima Cycedæk 10—11.00
slang 3—3.50
med Garanti.

„A good turn.“

— Husker Du nu, min lille Spejderdreng, at Du hver Dag skal gøre noget der kan glæde andre?

— Ja, det gør jeg rigtignok. I Gaar tog jeg ud paa Landet at besøge min Moster, det blev hun meget glad for, og i Dag tog jeg hjem igen, det blev hun ogsaa meget glad for. (Efter Klods Hans)

Broen

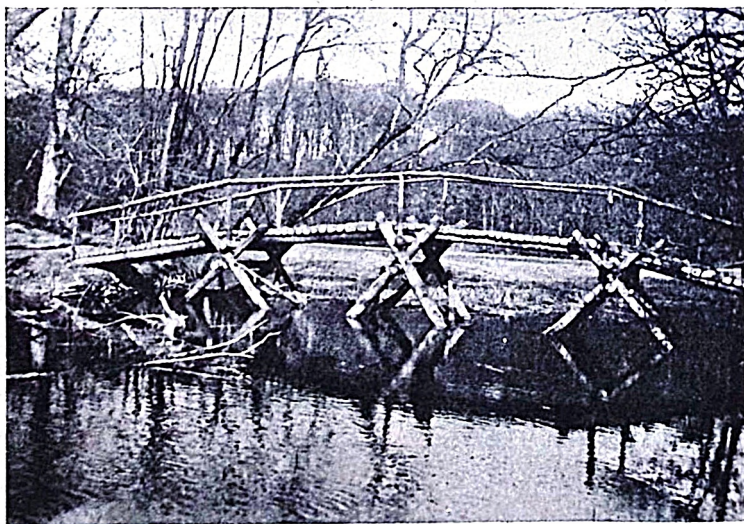
Før —

Nu maa Læserne ikke tro, at det er Rex Beachs kendte Bog, der her følger; men det er Beretningen om et andet — naar vi selv skal sige det — storslaaet Pionerarbejde, som 3. og 12. Ø. har udført i Paasken. Vi fik nemlig en Gang i Vinter den Idé at tage paa Paaskelejr til Køge, og var med det samme klar over, at et eller andet Sted der i Nærheden, manglede ganske sikkert en Bro, som vi maatte bygge. Ved at sætte os i Forbindelse med Skovrider Kahn, Gammelkøgegaard, fik vi ogsaa Tilladelse til at bygge en Bro over et 12 Meter bredt Vand, som fandtes ude paa Aasen ca. 4 km fra Køge, og samtidig Tilladelse til selv at fælde Bromaterialet, som fandtes i en Granskov c. 100 Meter fra Aastedet.

Skærtorsdag Kl. 1 marcherede vi op og hentede Skovrideren, som mærkede de Træer, der skulde anvendes, og faa Øjeblikke efter lød Øksehuggene gennem Skoven. Det var ikke det rene Legeværk at fælde disse Graner; det var Juletræer paa 20 Meters Højde og 20 Centimeters Drøjde, og saa var det Ædelgran. Næppe var en af Kæmperne faldet, før den var afgrenet og ud-savet i passende Længder. Medens et Hold var i Gang med dette Arbejde, var andre i Gang med Jord- og Betonarbejde, idet Vejen skulde

omlægges paa en Strækning af ca. 50 Meter; her maatte først en hel Del Træer og gamle Tjørnebuske fjernes og Rødderne opgraves.

Træfældningen fortsattes, og inden Fyraften, Kl. 6, laa 14 Træer paa Valen. Foruden dette lykkedes

Efter —

det ogsaa at faa den første Buk konstrueret og sat ud, og under dette Arbejde havde vi stor Nytte af en Baad, som vi havde faaet der ud, idet vi maatte foretage Udgravninger paa det Sted, hvor Bukkene blev sat op. Efter dette Resultat af den første Dags Arbejde begav vi os hjem og konsumerede utrolige Mængder af Middagsmad.

Næste Dag startede vi Kl. 8 medens et Klemmehold blev hjemme for at smøre Klemmer og bringe dem ud til Frokosttid. Saa snart vi kom der ud, gik vi i Gang med at sætte den næste Bud i Vandet.

Godt Humør var der over det hele; en Mand prøvede for Sjovs Skyld at slaa sig selv i Hovedet med en Økse, saa Blodet randt, men han blev dog lidt forskrækket, da han saa Resultatet.

Arbejdet gik fremdeles frem, og inden Aften var alle tre Bukke stillet ud og en enkelt Drager lagt over. Endnu nogle Træer maatte falde for vore Økser, og blev savet til Props, ialt blev der brugt over 100 Stk. Props; at save disse Stykker ud, synes jo meget let, men det var ogsaa det mindste af det, idet hvert Stykke omhyggelig maatte tilhugges i begge Ender paa Grund af deres forskellige Tykkelse, det var det, der krævede Tid og Arbejde.

Jord- og Betonarbejdet (Betonen var der ingen af os, der saa noget til) skred ogsaa frem roligt og sindigt, Grøfter blev fyldte og Trærødder fjernet, — det var Arbejde, der gav Vabler i Hænderne og skaffede een af med overflødig Fedt.

Vi kom denne Dag ½ Time for

sent hjem til Middag, og da Køkkenchefen brugte en anden halv Time til at skælde os ud i, fik vi Maden en Time senere end bereget. Aftenen før havde vi holdt Lejrbaal; men denne Gang fandt alle, at der var mere Trang til at kravle i Hallen. Næste Morgen kneb det ogsaa mere med at faa Grødhødet sparket ud, men det lykkedes dog.

Da denne herlige Ret var forsvundet, drog vi atter til Skov og fortsatte Arbejdet. Denne Dag gik Arbejdet rask frem, da alle Stykker-

ne var tilhuggede, og vi kun havde tilbage at samle Broen, og om Aftenen manglede vi kun Gelænderet og enkelte særlig ondartet Trærødder, som maatte fjernes næste Morgen.

Om Mandagen drog hele Styrken til Skovs igen. Broen blev afleveret til Skovridderen, som sagde et Par pæne Ord, og vi gik i Gang med vort sidste Arbejde, før vi drog afsted, at rive den gamle Bro ned. Denne var saa raadden, at vi ikke behøvede Værktøj til at fjerne den, vi kunde gøre det med vore bare Hænder.

Til Broen blev brugt 25 store Grantræer samt en halv Snes tyndere til Rækværk. 500 Stk. 6 og 8 Tommers Søm. Der arbejdede 20 Mand i 22 Timer og der blev knækket 4 Økseskafter.

Det var en Fornøjelse at se den Iver, der blev taget fat med, og hvad der især kendetegnede dette Arbejde var, at alle var med, og ingen et Øjeblik fik Lov at være ledig.

Triumviratet:

Huk, Brown, Slange.

Wood-craft.

A. Ditlevsen: Dansk Dyreliv.

Dette er en Bog med en Masse Wood-craft i. En Skat for alle, der vil lære noget om dansk Natur og særligt om dansk Fugleliv. Et Skatkammer for alle, der vil søge Oplysninger om, hvad de saa paa deres Færden gennem Mark og Skov. Her møder vi Fuglene ved Vinter og Sommer, Fuglene fra Marken og Fuglene fra Skoven. Det burde være noget for enhver Spejder, og det vilde være det, hvis de alle var, som de burde være og ikke var vaccinerede derimod, dels ved en aandeløs Naturhistorieundervisning og delvis af den daarlige Vane ikke at kunne give sig Tid og være taalmodig. Thi det skal der til for den, der virkelig vil blive Naturens fortrolige Ven. Det bliver man nemlig ikke paa en Studs, og heller ikke blot ved at læse denne Bog.

Kun ved selv at se og samle, som Magister Ditlevsen har gjort det, kan Du selv naa saa langt, som han er kommen. Det gaar ikke her at være som Skovduen, der kom til Skaden for at lære at bygge Rede. Da den havde set Skaden lægge 2 Pinde overkors, sagde den: „Tak, nu kan jeg det og saa fløj den. Men Skovduen er ogsaa den daarligste Redebygger af alle vore Fugle —

mens Skaden er en af de bedste — Skovduen kommer aldrig længere end til at bygge Gulvet.

Giv dig Tid til at lægge Mærke til alt, hvad der færdes omkring dig, og gør det altid, ellers bliver Du aldrig rigtig hjemme derude. Du kan gaa ud paa Wood-craft-Ture saa meget Du vil og læse „Dansk Dyreliv“ saa meget Du vil — det bliver dog aldrig dit eget, hvis Du ikke lærer uvilkaarligt at se og høre hver Gang Du færdes derude. Først saa lærer Du at skelne, hvad andre ikke ser, og læse en hel Historie af de Spor, som de fleste andre ikke har bemærket.

Du lægger Mærke til, at Bogfincken derhenne paa Jorden bliver ved med at samle op, mens den spadserer hen over Skovstien, hvor der hverken er Bog eller Frø af finde, og Du forstaar, at den samler til Reden. Nuvel — kan Du, saa standser Du, som om Du tilfældig kom i Tanker om noget og bringer dig, som om Fuglen ikke angik dig det mindste, men saaledes, at Du alligevel kan holde Øje med den. Du begynder din Vagt for at lure den af, hvor den vil bygge, og er Du heldig, kan Du maaske faa det at se, og med et beundrende Smil erkender Du, at Du vilde aldrig have anet, at den lille „Udvækst“ paa Grenen skulde kunne være en Rede.

Du opdager, at den Mussvit, som

flyver saa uroligt fra Gren til Gren, slet ikke opfører sig, som om den var paa Jagt, Du opdager ogsaa, at den har noget i Næbbet, og Du er straks klar over, at den vil hen til sin Rede, naar den blot kan komme til — for dig, og har Du Tid dertil, saa gaar Du til Side og arrangerer Dig saa ubemærket, Du kan, indenfor Synsvidde. Og der ligger Du saa og morer dig over at se den Gang efter Gang komme med Føde og smutte ind i det Hul, hvor den boer.

Det er ikke det sjældne, Du lærer at se efter — men det almindelige. Meget af det er saamænd spændende nok. Og naar Du først kender det, saa lærer Du let at bemærke det almindelige og faa lært at se, saa Du ogsaa kan opdage det sjældne.

Og nu har just de alle travlt i Moser, Kær og Skove:
Trækfugle kommer dragende hjem over Land og Vove,
Og Spøns Vand er fuldt af Liv, Frøæg og Myggelarver,
Og Viben vifter op og ned, mens Bonden Marken harver,
Og Spætten trommer Foraar ind med Næbbets Slag mod Stammen,
Drag Spejder ud, luk Øjet op for Livets Fest og Gammen.
K. Vedel.

STEMNING

Vandet bruser,
Graner suser,
Bækken dybt i Skoven sagte risler;
Dagen svinder,
Solen skinner
end engang paa Bakketoppens
Tidsler

Fugle lette,
aldrig trætte
svinger sig fra Sky mod Markens
Rede.
Skønne Sommer,
Natten kommer.
Spejdren staar til Nattevagten rede.

Vinden køler,
og han følger
Alnaturens Fred sig stille sænker.
Her i Skoven,
Gud foroven,
har man kastet Hverdagslivets
Lænker.
C. B.

Paa Kamelryg gennem Wahabitternes Land.

Af Barclay Raunkjær.

Bearbejdet ved Klaus Vedel.

(Fortsat.)

Tæt udenfor Ghât træffer de Fahad, der fører dem i en Bue udenom Byen, der ligger ved den nordlige Side af Dalen, og Kl. 3 slaar de Lejr ligeoverfor den paa den sydlige Side. Kogt Ris og Faarekød bliver bragt ud til dem fra Landsbyen, men skønt nysgerrige Hoveder kigger frem over alle de omgivende Højder, har de hele Eftermiddagen intet med Oasens Indbyggere at gøre. Henad Aften faar Raunkjær Visit af Emiren, der er meget kølig og næppe siger ti Ord. Sammen med ham er der en gammel og graa, men uhyre snaksom Mand fra Lilfi. Han er overdreven elskværdig, men Sagen er den, at han aabenbart er kommen løbende til Ghât sidste Nat for at ophidse Ghâtboerne mod Raunkjær, thi saa sent som Aftenen før var han sammen med den af Abdal Aziz's Hus; og inderst inde er han sikkert meget ked af, at det er mislykkedes ham. Det er ham, Raunkjær kan takke for Advarselsbrevet og det er Fahads Melemkomst, der har hjulpet denne Gang.

Næste Morgen Kl. 3,30 bryder de op fra Ghât og rider i Zig-Zag ind gennem et Virvar af uregelmæssige Dale. Et Par Kilometer fra Oasen er det fuldstændigt øde i Dalen, hvis Sider hæver sig 50—60 Meter med en stejl Ur ved Foden. Efter 3 Timers Ridt kommer de til Djelta til Ghât. Her hører Dalen fuldstændig pludselig op og Kamelerne klatrer op ad en smal Sti, der gaar som en Hylde opad Klippevæggen. Saa er de oppe paa Tuweik-Plateauet, der præsenterer sig som en svagt bølgende Stenørken, som den, de red igennem Øst for Lilfi. Riddet gaar nu mod Syøst gennem en livløs Ørken. Førude viser sig nogle Kamelryttere. I en Fart faar de Karabinerne frem, men Rytterne rider i en Bue

udenom, og da Fahad senere rider derover, viser det sig at være fredelige Folk, der har antaget dem for at være Røvere. Lidt senere viser der sig en Flok Ryttere i Syd, og en Faarehyrde, som de møder og advarer, driver skyndsomt sin Hjord i samme Retning som Raunkjær rider. Efterhaanden nærmer de sig et Højdedrag, der ligger til højre for dem, og Kl. 11 passerer de igennem det langs en stenet Wadi, der gennembyder det fra Øst til Vest.

I denne Wadi passerer de et Par Oaser. Først en lille „Auris“ og senere en større med forfaldne Mure og Taarne „Raadah“. Her morer Fahad og Abdal Aziz sig med at spise Leben; Fahad vil helst standse her; men efter en Forsinkelse paa en halv Time kommer de af Sted, fordi Raunkjær og Ali ganske roligt rider videre, saa Efterfølgerne maa skynde sig bag efter, alt hvad de kan. Fra Wadien rider de ud i en bred Dal, som det næsten tager dem en Time at komme over. Den hedder Mischkar og i den ligger formodentlig Alis Notebog, som han desværre tabte. Dalbønde er en flad og leret og blandt andet bevokset med Salturter. Denne Dal fortsættes formodentlig i S'bilech øst for Lilfi; flere isolerede Klippetoppe hæver sig paa Siderne af den. Kl. 2 forlader de den ad en stejl Klippeskraaning opover en Højderyg og videre ned ad en lille stenet Wadi. Kl. 3 gør de Holdt og Fahad rider i Forvejen for at forberede Ankomsten til Medjmäh, som de efter en halv Times Hvile styrer videre mod og naar Kl. 5.

Den langstrakte Oase ligger i en Wadi. Tværs over denne rider de frem til Byen, der ligger dels paa og dels rundt om en Klippeknude, omgivet af Mure og Taarne. Overbegloet af mange nysgerrige føres de ind og indlogeres i et Hus tæt ved Bymuren. Emiren er en elskværdig midaldrende Mand, Abdallah Ibu Azger, der tager godt imod Raunkjær og bevarer ham godt. Men han og Fahad taler i mørke Toner om, hvordan det vil gaa hos Imämen af Riadh, og Abduls og Alis Humør synker nok et Par Grader. Vejen sydpaa er ikke sikker for Øjeblikket, idet 2 Mand for et Par Dage siden er bleven myrdede mellem Medjmäh og Djinadjil.

Næste Morgen Kl. 6,45 rider de videre, først mod Øst og senere mod Syd over Stenørkenen i glødende

Sol. Raunkjær er nu saa syg og svag, at han ikke kan føre sin Marchbog nøjagtigt, og i forceret Fart fortsætter de sydover med Solen i Ansigtet og Øjnene anstrængte og betændte af bestandig at holde Udkik i det blændende Lys. De har ved Udmundingen af en lille Wadi passeret en lille Oase, Djvi, i ca. 5 Kilometers Afstand ved Djebel Tuweck. Stenørkenen hedder El-Benich, og omtrent Klokken halvtolv kommer de op i en mere kuperet Stenørken, hvor de holder Hvile, medens Fahad rider i Forvejen for at forberede deres Ankomst til Djinadjil. Kl. 12,45 kommer de ned i den Wadi, hvor Oasen ligger, og der møder de igen Fahad, der anviser dem en Lejrplads udenfor Byen, da man vil have dem indenfor. En Mand fra Oasen bringer Grøntfoder til Kamelerne og Raunkjær falder hen i en Døs, der varer Resten af Dagen. Djinadjil er en meget frodig Oase, hvor de dyrker Daddel, Granatæbler, Vin, Bomuld, Byg, Hvede og 'Atil og mange af Vandingsbrøndene er ikke mere end 2 Meter dybe.

Før 6 næste Morgen bryder de op og rider mod Øst ud og ind mellem Aasens Lunde i den 500 m brede Wadi, saa drejer de mod S.O. gennem en Sidedal. Paa Vejen over en Højderyg passerer de en Stendysse, Zadihäv, som de Vejfarende stadig forøger, efter de Indfødtes Sigende paa Grund af, at en Araber her en Gang er bleven stenet, fordi han øvede Vold mod sin Søster. Den Dag passerer de flere smaa Dale med Højder imellem. I dem alle ligger der Oaser, af hvilke nogle viser Ruiner og gamle Brønde, der tyder paa, at de tidligere har været større. Andre er kun ganske smaa. Ved Midagstid gør de Holdt udenfor en af dem, Al-'Audah, der nu kun er ubetydelig. Her hviler de til Kl. 3,40, medens der bringes dem Mad fra Emiren, og medens Byens Indbyggere stimler sammen og giver deres Uvilje mod Raunkjær Luft i Strømme af Skældord. Da de bliver for nærgaaende, faar Ali Ordre til at rense Teltens nærmeste Omgivelser for dem, saa Karavanens Medlemmer atter i forholdsvis Fred trækker Vejret.

Efter Opbruddet stiger de opad til et højtliggende Plateau ad en stejl og stenet Vej. Kl. 4 er de oppe og har nu en vid Udsigt over Tuwecks Højland, der er gennemskaaret af en Labyrint af Dale. Videre gaar Vejen ned i en bred buskbevokset Dal, hvor der hist og her rager smaa Klippepartier op. Er der ikke noget, der bevæger sig nede i Dalen.

(Forts.)

- Med og uden Kærre. -

Af Christian Reinhard.

Tegninger af Axel Thingsted.

Af en endnu utrykt Fortælling: „Liv og glade Dage“, aftrykker vi her et Kapitel:

Højby havde kommanderet Frimarch, og Spejderne flokkedes om deres Patruljeførere.

Pedersen sluttede sig til første Patrulje — Aage Birchs —. Det var Troppens „Hitte—paa—Fyre“. Al-

sagde:

„Hør, Eigil, hvad er det for en prima, vaad Plet du har paa Ryggen af Rygsækken?“

Eigil fik Rygsækken af og konstaterede Plettens Tilstedeværelse. Han aabnede Rygsækken og saa den tomme Sodavandsflaske, saa svarede han:

„Det er en Plet fra en prima Soda.“

„Naa, saadan. Ja for det kunde ellers godt ligne noget stift-lunkent Vand.“

„Ved du hvad, Frederik, den var haardkogt.“

„Aa, synes du egentlig? Jeg synes den var ganske udmærket; men det kan du selvfølgelig ikke faa ind i det Svibelløg-lignende Hovede.“

„Hvormeget sagde du?“

„Jeg tillod mig ærbødigt at bemærke, at det kunde du selvfølgelig ikke faa ind i dit Svibelløg-lignende Grødhovede.“

„Hø, du tror vist, du er meget

„Ser I (Bravo!), denne Sten er ikke nogen ganske almindelig Sten (Hurra!). Det er en saakaldt Runesten, der blev opstillet (i 1848, 49 og 50) for mange Aarhundreder siden af (Oksholm!) — det husker jeg ikke i Øjeblikket (det var kedeligt!). Den viser os blandt andet, at Øen allerede i Stenalderen har været befolket (det er jo ogsaa en Sten-Ø).“

Dette aandfulde Foredrag belønnedes med kraftigt Bifald, hvorpaa de tog Stenen i nærmere Øjesyn.

„Det er den Sten, der faldt fra mit Hjerte, dengang Oksholm var færdig med sin Forelæsning,“ sagde Eigil.

„Det var et godt Foredrag,“ bemærkede Aage. „Jeg var ligefrem helt forstenet af det.“

„Uha, Uhaha,“ lød det fra Patruljen.

„Ved I hvad“, sagde Oksholm, „hvis I kun er stenrige paa den Slags stenede Brandere, skulde I hellere sige, at den Sten, man ikke kan løfte, bør man lade ligge.“

„Saadan en vil vi ikke engang hyle af,“ sagde Aage. „Den forbi-gaar vi i Taushed.“

Efter et lille Hvil fortsattes Vandringen og de naaede snart efter Hasle. Her kiggede de paa „Op-rørsstenen“, der er rejst for en vis

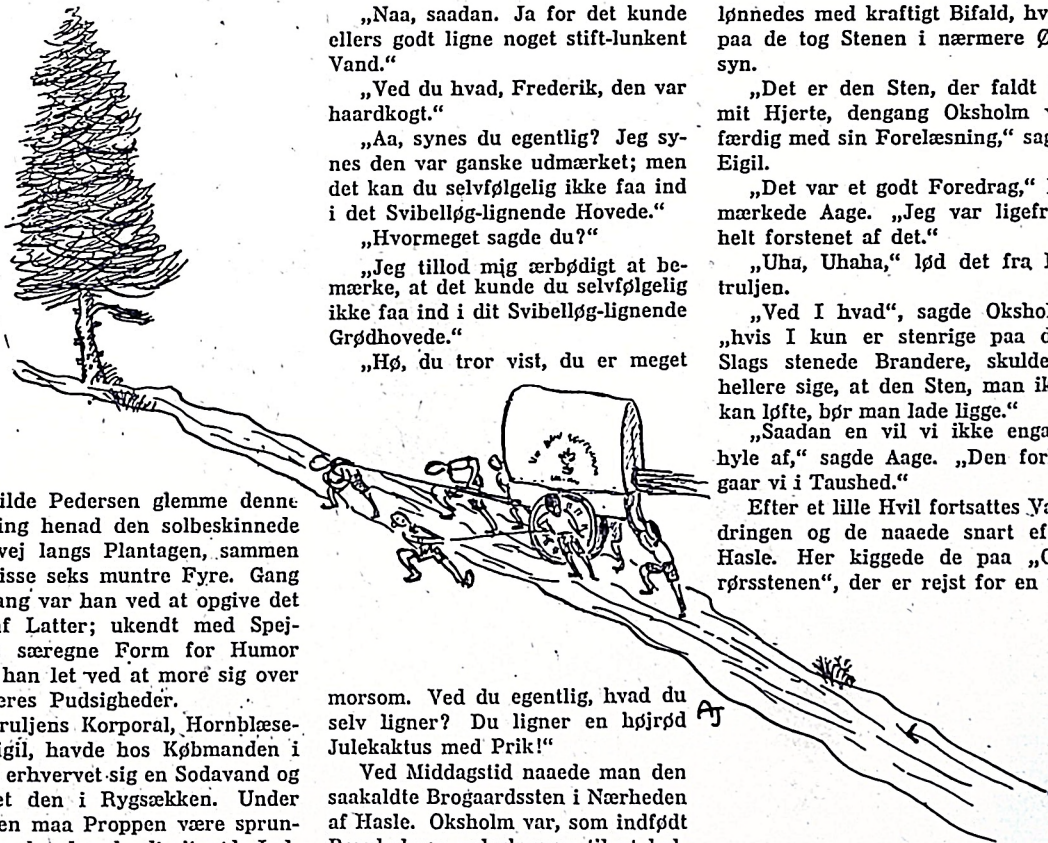
drig vilde Pedersen glemme denne Vandring henad den solbeskinnede Landevej langs Plantagen, sammen med disse seks muntre Fyre. Gang paa Gang var han ved at opgive det hele af Latter; ukendt med Spejdernes særegne Form for Humor havde han let ved at more sig over alle deres Pudsigheder.

Patruljens Korporal, Hornblæseren Eigil, havde hos Købmanden i Rønne erhvervet sig en Sodavand og proppet den i Rygsækken. Under Marchen maa Proppen være sprunget; den havde udgydt sit søde Indhold over Eigils Rygsæk. Der var ingen, der lagde Mærke til den vaade Skjold paa Rygsækken lige straks; men lidt efter pegede Tromslageren Frederik paa den og

morsom. Ved du egentlig, hvad du selv ligner? Du ligner en højrodt Julekaktus med Prik!“

Ved Middagstid naaede man den saakaldte Brogaardssten i Nærheden af Hasle. Oksholm var, som indfødt Bornholmer, selvskeven til at holde det uundgaelige Foredrag om denne vidunderlige Sten og dens Historie; hvilket han ogsaa gjorde under livlige Tilraab fra første Patrulje.

Hr. Kofoed — en af de faa Bornholmere af dette Navn — af Taknemmelighed over, at han i sin Tid skal have dolket nogle Svenskere, der en stille Augustnat for nogle Hundrede

Aar siden forsøgte at indtage Øen. Stenen staar foran Byens eneste monumentale Bygning, det prægtige Raadhus, der er opført i en Blanding af Rokoko, Gothik og Murermeister Sørensen.

Videre gik Troppen og standsede først et Stykke Nord for Byen for at bade. Her var der en ganske vidunderlig Badestrand, og under Latter og megen Larm pjaskede de gæve Spejdere i Østersøens kølige Vover; at Vittighederne her var meget vandede, siger sig selv. Det var atter første Patrulje, der var Foregangsmændene.

Højby sad i en ret luftig Paaklædning, da Victor kom hen til ham med en stor, algebevokset Sten og sagde:

„Her skal De bare se, hvad jeg har fundet.“

„Det der, det er jo ikke andet end Alger,“ svarede Højby.

„Alger! Det er prima Havfruehaar; det skal jeg have med hjem til Hr. Møller.“

„Hvem er Hr. Møller?“

„Det er en af mine Lærere paa Købmandsskolen. Han har som yngre gaaet meget paa Hovedet tror jeg, for alle Haarene er slidt af. Nu er han seksoghalvfems og kan nok trænge til en ny Skalp. Han bliver nok morderlig glad for dette her.“

„Det gør han nok,“ sagde Højby.

Lidt efter forkyndte et Plump i Vandet, at Victor alligevel ikke vilde give Hr. Møller en ny Paryk. „Jeg synes, det er Synd for Havfrøkenen,“ forklarede han.

Spejderne blev, ved Hjælp af Højbys Sirene pebet op af Bølgerne og laa saa og tog Solbad, medens de samtidigt fortærede Købmand Oks-holms bornholmske Bolsjer.

„Er der nu noget, der er mere tiltalende, end at ligge her og dase i Solen, kun iført Halstørklæde og Signalthorn,“ sagde Hornblæseren Per fra anden Patrulje.

„Ja, der er,“ protesterede Frederik.

„Hvad da?“

„At være paaklædt som mig i Strømpebaand og Trommestikker!“

Eftermiddagens stille Fred blev pludselig afbrudt af vilde Hyl. Det

var Roverne, der var ankommet med Kærren. Nu styrtede de som en Bande blodtørstige Irokesere nedover de solbadtagende, alt andet end kampberedte Spejdere.

Det lykkedes dog, ved Hjælp af et tilstrækkelig Antal røde Bolsjer at stille deres „Blodtørst“, og det blev saa bestemt, at Roverne skulde afløses af første Patrulje og Højby. Hertil kom Pedersen, der tilbød at hænge isammen med de andre. Det nye Kærrehold tog straks af Sted og sled vældigt i det. Kærren var nederdrægtig tung, og det Stykke af Vejen, der var tilbage, var det mest bakkede. De syv Mennesker asede og masede og sled for hele Troppen, og Kærren blev tungere og tungere, syntes de.

Saa holdt de Hvil.

„Pub, ha!“ sagde Victor og tørrede Sveden af Panden, „den er edder-muggen denne her, det er lige hvad den er.“

„Ja, og vi har kun gaaet fem Kilometer, der er ni tilbage, min Dreng,“ bemærkede Aage trøstende.

„Vi faar da aldrig Kærren til Lejrpladsen,“ sagde Ulf, Victors Broder, „dette her er jo lige til at faa Skoldkopper af.“

„Paa'en igen,“ kommanderede Højby, og saa asede de videre.

Efter tre Kilometers Slid holdt de Hvil igen.

„Jeg faar Negerpip af denne Historie,“ sagde Ulf.

„Det skal du slet ikke være ked af, saa har du prøvet baade Skoldkopper og Negerpip. Du maa kunne vises frem for Penge,“ svarede Pedersen.

„Bare vi kunde fåa en Vogn. Saa kunde vi smide Kærren og os selv op paa den og vi var ved Lejren i en Ruf,“ sagde Victor.

„En Vogn?“ Højby saa forbavset paa ham.

„En Vogn,“ gentog Pedersen, „det manglede da bare. Skulde vi virkelig lade os lumpe af de skallede otte Kilometer, der er tilbage? Tænk engang Victor, naar du til Vinter sidder hjemme i din Mors varme Stue og læser „Den sidste Mohikaner“; saa vil du med Glæde og Beundring mindes den Vandring paa „Kærelighedsstien“; for det maa vi jo nok kunde kalde den.“

„Fy, fy,“ sagde Højby; nu synes jeg netop der er Grund til at gaa videre, naar der kommer den Slags uhyggelige Brandere frem.“

Saa begyndte Aage at synge:

„Selvom Vejen falder lang,
Aldrig gi' tabt! Aldrig gi' tabt!“

„Det er en saakaldt Runesten —“

De andre stemte i, og saa masede de igen fremad.

Endelig, Klokken halvti om Aftenen, kunde de se Træerne, der omgav Lejrpladsen. Endnu en ekstra Spurt — og Kærren rullede flot ind paa Lejrpladsen, hilst af Tropens Jubel.

Oksholm samlede hurtigt Spejderne; og saa fik det trætte Kærrehold et gjaldende Hurra, der sikkert kunde høres helt over til Skaanes Kyst.

Saa blev der Liv i Kludene. Kokken og hans Hjælpere fik fat i Proviant og Kogegrej; Patruljerne skyndte sig at rejse Teltene og hen-

te Halm i den nærliggende Gaard. Kærren blev kørt til Side, og præcis Klokken halvelve sad Patruljerne ved deres Telte og nød Middagsmaden: Kærnemælkssuppe og Bajerske Pølser.

„Opvasken venter, til i Morgen“, bekendtgjorde Højby, da Spejderne var færdige med at spise. „Nu skal vi skynde os at komme til Køjs; det har været en lang Dag for os. Godnat Dreng, Tak for i Dag.“

„Godnat, Skipper!“ lød det taktfast tilbage.

Da Højby og Oksholm slog Teltlærredet til Side for at gaa til Ro, lød Retræts Toner udover Lejren.

Rundt om fra Teltene hørtes Snorken og trykke Aandedrag; inde i Førerteltet laa Pedersen paa en Bunke Halm og sov.

„Naa, det maa jeg sige,“ bemærkede Oksholm; „det kan man da kalde for tryk Søvn!“

„Ja,“ sagde Højby; „men tiltrods for at Pedersen er med som Gæst, har han slidt i det mere end os andre; han har ærlig fortjent sin Søvn. Godnat du.“

„Godnat!“

Ti Minutter senere var Vagterne de eneste vaagne i Lejren; og dem kneb det for at holde Øjnene aabne.

✻✻✻ Hvor Drengene færdes. ✻✻✻

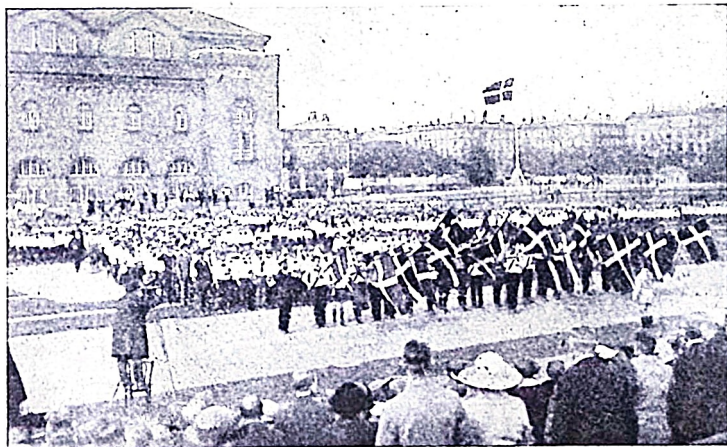

Foto. Viggo Bang.

Den 8. Maj afholdt F. D. F. en stor Foraarsopvisning paa Stadion, hvis Tilskuersplads var sort af Mennesker.

Der var ogsaa noget at se paa! De 2000 hvidblusede Dreng — smaa og store — som taktfast marcherede Stadion rundt med et Kæmpeorkester og vajende Faner i Spidsen var et stolt Syn! Men de kunde andet end marchere. Den gamle Fabel om, at man i F. D. F. kun „gaar i Skoven med Madkurv“ og leger Røver og Soldater har intet paa sig. De følgende Opvisninger i Gymnastik, Idræt og Lejrspor viste tydelig nok, at man bestiller noget i det Forbund. Og saa kan de Drengene noget, som vi ikke kan: de kan syngel! Det var pragtfuldt at høre et Brus af friske, unge Stemmer, — ja, saa gripende var det, at den store Menneskemængde „paa den anden Side Snoren“ stemte i med! — Arkitekt Tornøe — F. D. F.s Stifter — udbragte til Slut et Leve for den nye Sammenslutning, som har fundet Sted mellem F. D. F. og „K. F. U. M.-Spejderne“.

XXXX Uden for Danmarks Grænser. XXXX

En Hilsen.

Korpsset har modtaget:

„Boy Scouts of America send cordial greetings of good will and fellowship to all scouts everywhere, and express the earnest hope that the time may speedily come when every nation in the world will be using the scout program of citizenship training and character building for the welfare of its youth and the service of the nation.“

Endvidere har Korpsset i Anl. af Sct. Georgsdagen modtaget Hilsener fra England, Rusland, Frankrig, Italien, Spanien og Sverrige.

Brevskifte.

„Skulle vildt gerne vilja brev-

växla med en 15 års dansk scout, hälsat bosatt i Köpenhamn.“

Med scouthälsning

Einar Berg,
2 Slägg. g. 2.,
Falun.

Underar om jag skulle kunna få adress på någon spejder eller pige-spejder..... jag är själv 15 år gammal.....

Scouten

Nils Falck,
Kalendegatan 12,
Malmö

Scoutliv.

Stockholms scoutkår har udgivet

en 10 Aars Beretning „Scoutliv“. Det er en Fornøjelse at læse de mange interessante Smaastykker, og det er en Nydelse at se de smukke, belærende og fornøjelige Illustrationer, som Bogen er fyldt med. Skulde I have Lyst til at læse den og derigennem lære svensk Spejderliv at kende, kan den bestilles hos Stockholms scoutkår, Klara södra kyrkogata 12. (Pris 4,50.)

The Jamboree,

det internationale Spejderblad, udkommer paa engelsk, fransk, spansk og italiensk og koster 3 Kr. pr. Aar. Bestilles paa Korpskontoret.

AF DR. JOHAN BERGQUIST

*Det er bedre at forebygge
end at hjælpe paa Sygdom*

Almindelige Regler.

Bliv ikke liggende i Sengen, naar du er vaagnet.

Vask Hoved, Hals og Hænder med koldt Vand.

Vasker du Haaret, saa tør det godt; vask det dog ikke hver Dag.

Børst dine Tænder omhyggeligt paa Yder- og Indersiden med en ikke for haard Børste.

Hold dine Negle rene.

Hav ikke Hastværk

naar du klæder dig paa,

naar du vasker dig,

naar du spiser.

Skyl Munden og gurgl Halsen med Vand lige efter Morgenmaden.

Gaa ikke for tidlig til Skole, men kom heller ikke for sent. Naar du kommer hjem fra Skole, skal du atter vaske dine Hænder, og rense dine Negle, inden du spiser.

Rene Hænder og rene Negle tyder paa Orden og Renlighed. Pas derfor vel paa dette før Maaltiderne.

Læs eller arbejd ikke lige efter et rigeligt Maaltid. Du maa da heller ikke spadserere eller paa anden Maade anstrænge dig.

Spis ikke for meget til Middag, særlig ikke, hvis du skal læse bagefter.

Vær daglig mindst to Timer i det fri.

Naar du læser Lektier, maa dine

Tanker ikke være andre Steder henne.

Læs helst alle Lektierne før Aftensmaaltidet.

Spis ikke lige før du skal i Seng, læs heller ikke noget spændende, foretag dig iøvrigt ikke noget, der kan hindre dig i straks at falde i Søvn.

Gaa hellere tidligt end sent i Seng.

Ved Jørgen.

Bitre Piller!

I.

Lige saa svært det er at tage bitre Piller uden at lave Ansigt, lige saa svært er det undertiden for en Dreng at blive skældt ud, uden at blive tvær.

Men er man Spejder, saa tager man mod en Irettesættelse med oprejst Pande — og siger Tak til.

Jeg har en Flaske med bitre Piller. Paa Etiketten staar der: Een Pille maanedlig.

Her er den første: Tag den nu som en Mand — og lad den gøre sin Virkning.

Der stod i sidste Nr. noget om en Ønskeseddel. Redaktionen vilde gerne vide lidt om, hvad I syntes bedst om i Bladet — og hvad I savnede.

Bladet udsendtes i 5000 — fem Tusind — Eksemplarer. — Ved I, hvor mange der har svaret?

Seks!! Siger og skriver Seks!!!

Er det fordi I overhovedet ikke læser Bladet? Eller er det fordi I ikke tænker over, hvad I læser? Eller er det maaske, fordi I vil tænke jer godt om, før I svarer?

Vel — vi haaber det er det sidste! Og saa venter vi altsaa i nær Fremtid at modtage jeres Klager og jeres Ønsker!

Lad os nu ikke vente forgæves! Og læs saa den næste Artikel — og lad ogsaa den Pille gøre sin Virkning!

Kan Spejderne ikke synge?

Vi har modtaget:

Kære Spejdere!

Hvorfor synger I ikke?

Hvor man savner det ved jeres Møder — og hvor man savnede det ved Paraden for Prinsesse Margrete!

Ja, hvorfor sang I ikke?

Jeres Parade var god nok — I glædede flere end Prinsessen med den — men der manglede Sang!

Nu vil I maaske sige, at det hører ikke med til en Parade.

Jo, jo! I er jo ikke Soldater, men bare glade danske Drenge, der skal lære at blive gode danske Mænd.

Og til en kæk og maalbevidst Ungdom, — samlet paa et af Jordens skønneste Steder — den danske Skovslette — hører der Sang.

Den Ungdom, der ingen Sange har, er ikke ung!

Og I vilde jo netop give Prinsessen — jeres Æreschef — et Minde om dansk Ungdom og dansk Id med til det fremmede Land, som hun har valgt sig til Fremtidshjem — og hvor snart en anden Ungdom, fra et andet Folk ogsaa skal vise hende sine Maal og Med.

Spejdere — hvorfor sang I saa ikke??

For en Spejderparade — det kan Prinsessen faa at se i mange andre Lande, men vore dejlige Sange, sunget af tusinde unge Struber, — jublet op under Majdagens lyse Bøg, — det er — i Folket og i Naturen — Højdepunktet af det skønneste hos os — det er dansk, — det er Danmark.

Og hvorfor gav I nu ikke Prinsessen just det af Danmark, der vilde have staaet klarest og længst og fyldigst i Erindringen?

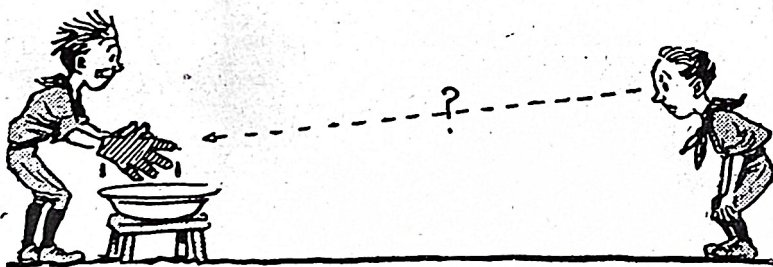
Den danske Sommersang — baaret af tusinde unge Stemmer — det havde været selve Danmarks Hjerter, svøbt i Majdagens grønne Flag, I da havde rakt Prinsessen, — et evigt Minde om det lyse Land mod Nord, som hun snart forlader.

Thi vi kan glemme et Menneske, en Tildragelse, en Farve, et Digt, — men Toner, der har taget om vort Hjerte glemmer en aldrig, aldrig.

Adda Birch.

— Hvorfor, Søren, har du Handsker paa?

— Jo, for saa kan jeg vaske Hænderne, uden at de bli'r vaade!

SPEJDESPORT I SKOLE OG TROP

Hvis man kunde blive en dygtig Spejderfører blot ved Læsning, saa maatte enhver blive det, naar han havde læst *Sv. Knudsen: Spejdersport i Skole og Trop*. Det er den Bog, vi har savnet i vor hjemlige Spejderlitteratur.

Paa knap 200 Sider gennemgaar den alle Spejdersportens Grene paa en instruktiv og klar Maade. Den virker ikke som tør Teori; det er, som man *saa* Forfatteren selv foretage sig det, han skriver om.

For unge Førere vil den være en fortrinlig Vejledning; holder de sig i Hovedlinierne til Anvisningerne i Bogen, vil de være paa den rette Vej. Og for ældre Førere vil den virke som et forfriskende Pust af den energiske Aand og det gode Humør, som vi alle kender hos *Sv. Knudsen*, og man vil kunne hente mange Impulser og gode Ideer fra den.

Bogen, der er fuld af gode Fotografier, er delt i følgende Kapitel: Spejderprøverne, Spejdernes legemlige Opdragelse, Lejrliv og Livet paa Skolen i og Patrulje.

Som allerede sagt, man tror at *se* Forfatteren i de for-

skellige Grene: Paa Rekrutskolen, til Øvelse, i Lejr og paa Vandringer, ved Fester og Parader; alt er saa levende; man mærker, det er prøvet og gennemlevet alt sammen.

Der gaar igennem hele Bogen et Krav om, at Drengen skal stilles overfor Realiteter, ingen Teoretiseren, ingen »tænkte« Tilfælde; Drengene skal *prøve* alt og lære gennem Fejlene.

Velgørende er det ogsaa, at Forfatteren ikke forfalder til Tirader om »de høje Maal og Idealerne«, som Spejdersporten stiler mod, men regner med de øjeblikkelige Resultater: Sundhed, godt Humør, Fællesskabsfølelse, Mod, Hjælpsomhed, Omtanke o. s. v.

Læsningen af sidste Kapitel: Livet paa Skolen, i Trop og Patrulje, vil forhaabentligt faa alle til at indse, at den ideelle Trop er en Skoletrop. Den har alle Fordele paa sin Side. Maatte Bogen, foruden til alle Førerne, for hvem den er uundværlig, ogsaa finde Vej til Skolernes Lærerværelser, saa vil den med sin Begejstring og Tilforladelighed ikke kunne undgaa at gøre

sin Virkning der, hvor Spejderbevægelsen maa have Forstaaelse: hos Skolen og Lærerstanden.
Jørgen.

PINSELEJRE

Straalende og bagende Solskinsdage og Lyse, stjerneklare Nætter dannede Rammen om de mange Pinselejr rundt om i Landet.

Desværre fik Redaktionen ikke besøgt dem alle. Det maa vi vente med, til Bladet faar Raad til at holde privat Flyvemaskine. Men glædeligt er det at se, hvor mange Troppe der laa i Lejr. Landevejene myldrede af cyklende Spejdere med fuld Opakning og sveddryppende, energiske Troppe med velpakkede Kærre — bort fra Byerne — ud hvor Lufte var renere og Omgivelserne skønnere.

Nørrebrodrene kunde sagtens! De laa i Lejr ved Ganløse Egede under selveste Spejderchefens Ledelse! Intet Under, at der var mange Deltagere og intet Under, at Drengene var henrykte og begejstrede for disse straalende Pinsedage, hvor de under kyndig Ledelse kunde dygtiggøre sig i Lejrliv.

Paa Toppen af Høje Sandbjerg — med den herligste Udsigt over det østlige Sjælland — havde 10. Østerbro fundet en pragtfuld Lejrplads. Om Aftenen samledes de med Bryggetropen, der laa i Lejr tæt ved, om Baalet. Her fortalte bl. a. Ingeniør Selding om sine Rejseoplevelser, og Klokkeren blev mange inden man krøb »til Køjs«.

Ordruptroppen laa godt gemt i Nordskovens tætteste Vildnis. Her var de sikre paa ikke at forstyrres af alt for mange nysgerrige Søndagsgæster.

»Vedels Egne« havde fundet en meget idyllisk Lejrplads ved Louiseholm ved Jægerspris, hvor Troppen tilbragte hele Pinsen. Foruden et yderst interessant Besøg paa Jægerspris Slot, som forevistes af Forstander Høy, afholdtes der Konkurrencer Patruljerne imellem som Træning til Divisionens Efteraars-turnering. En udmærket Terrænovelse fandt Sted i Nordskoven, og under Lejren modtoges Besøg af en svensk Spejdertrop fra Lund, sammen med hvem de berømte tusindårige Ege besaas. I Lejren, der varede fra den 14.—19. Maj deltog 35 Spejdere.

Op saadan kunde man blive ved at berette — men Pladsen i dette Nr. tillader det ikke.

I følgende Nr. skal vi bringe Billeder fra forskellige Pinselejre. —

1ste Sorø Trop.

Vest- og Nordvestsjællands Divisioner afholdt Foraarsturnering i Sorø fra den 21.—24 April 21.

Torsdag den 21. April kom Spejderne fra de forskellige Tropper i Divisionen, de blev indkvarteret paa Borgerskolen, som var lavet om til en Spejderkaserne med alle Nutidens Bekvemmeligheder.

Fredag den 22. April stillede Troppene til Parade Kl. 9. Turneringens Præsident var Lektor Lauritzen i Sorø, og han blev præsenteret for Troppene til Paraden, derefter blev Divisionernes nye Fane indviet, Klokken 10 begyndte Turneringen, og den bestod af: 100 m Løb for Spejdere under 14 Aar, 100 m Løb for Spejdere over 14 Aar. Femkamp i Spejderidrætten, Ambulancebøvelse, Lejrslagning, 2 km Holdløb, 4 km Stafetløb, om Lørdagen var der Forhindre- og Orienteringsløb. Saa var der Sækkevæddeløb for Ulveunger, og 100 m Løb ligeledes for Ulveunger. Lørdag den 23. April stillede Divisionerne paa Torvet Kl. 7½, hvorefter der marcheredes ned til Hotel „Klubben“. Festen begyndte da Klokken var 8. Spejderne aflagde Spejderløftet til Oberstløjtnant Wieth, Holbæk. Oberstløjtnanten talte saa om Spejderne og St. Georgsfesten, derefter var der Præmieuddeling og til sidst Bal.

Knud M. Jensen,
Tropsassistent, Sorø.

En Hændelse.

Den 17. April var jeg med en Patrulje i den sydlige Del af Jonstrupvang. Den første Skovløber, jeg traf, spurgte mig, om jeg havde været der i Skoven den foregaaende Søndag. Da jeg benægtede det, fortalte han mig, at der den Dag havde været nogle Spejdere, som havde taget Sten fra et Gærde, gravet Huler, slaaet Barken af Træer og tændt Ild op uden Tilladelse.

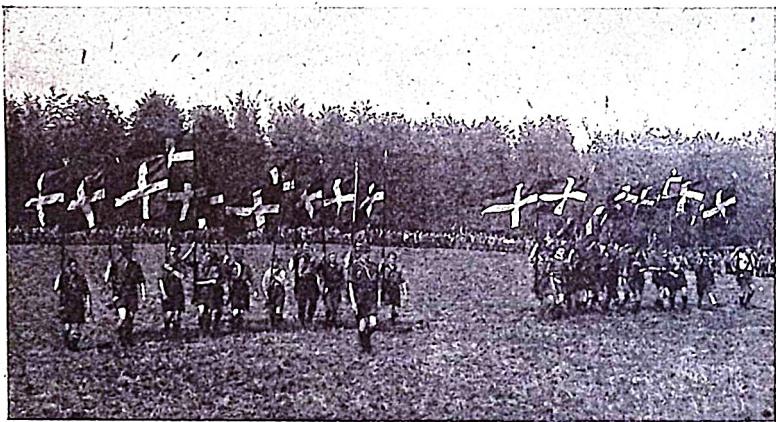
Det skulde glæde mig, om disse Linier vilde vække den slumrende Samvittighed hos den Trop eller Patrulje, som i ovenstaaende vil genkende sine Bedrifter. 20000.

Udmærkelse.

Tropsfører A. Bonde (1' Øbro) har fra den østrigske Regering modtaget „Røde Kors Ærestegn“, II. Klasse med Krigsdekoration, som en Paaskønnelse af hans Virksomhed blandt Krigsfangerne i Sibirien.

Gave.

Korpset har efter Paraden for Prinsesse Margrete modtaget en Gave paa 100 Kr. fra Kongen og Dronningen.

Fra Paraden.

Folmer Kofod Hansen.

Netop som Skoven er ved at iklæde sig sin smukke lysegrønne Festdragt, og hvor alt i Naturen er ved at lukke sig op og kalder os Spejdere ud til alle Sommerens Glæder, kommer den ubarmhertige Død og tager en af vore bedste og mest trofaste Kammerater fra os. Efter flere Maaneders Sygeleje er Folmer bukket under, og vi maa, hvor vanskeligt det end vil blive, gøre os fortrolige med den Tanke, at vi aldrig mere vil faa hans milde, frejdige Ansigt at se imellem os.

Folmer hørte til de Dreng, der efterlader en tom Plads, naar de gaar bort. Altid var hans Ansigt et stort Smil, og hans friske Lune kunde faa os alle til at vride os af Latter. Sin Trop omfattede han med den store Trofasthed, som kun en ægte Kammerat kan gøre det. Da der var Tale om, at Folmers Forældre skulde flytte til Holte, blev det foreslaaet, at han skulde gaa over i en Trop derude, hvor han skulde gaa i Skole; men herimod protesterede Folmer meget kraftigt. Han vilde blive i 7' By-Trop, selv om han skulde tage ind til Byen til Møderne. Han kunde ikke tænke sig at forlade sine gamle Kammerater.

Paa den smukke Søllerød Kirkegaard har Folmer nu faaet sin sidste Lejrplads. Han hviler i sin Kiste iført den Uniform, han elskede saa højt, og omgivet af sine kære Spejderbøger. Begravelsen foregik efter hans Forældres Ønske i dybeste Stillehed ... et Ønske, vi respekterer — og derfor fulgte kun een af

hans mange Kammerater ham paa hans sidste Vandring; men bag den stod alle de andre med deres Tanker og med den faste Følelse, at i 7' By-Trop vil Folmers Minde leve højt og længe — Mindet om en ægte Kammerat — og smukkere Minde kan en Spejder ikke sætte sig.

Forskelligt.

Midtjyske Divisions 5. Foraars-turnering blev optaget paa Film af A/S „Fotorama“.

En af 1ste Østerbros Trops gamle Spejdere og tidligere Fører, Grev Eilcer Brockenhuss-Schack, har i Anl. af sit Bryllup udsat en smuk og værdifuld Sølvpokal som Præmie til en Konkurrence indenfor Tropen.

Ved Lolland-Falsters Spejder-Turnering stod 1' Mariibo som Nr. 1 og beholder saaledes Retten til at føre Divisionens smukke Silkefane.

Svendborg Troppen havde i Store Bededagsferien arrangeret en stor Udstilling, omfattende Husflids-, Løvsavs- og Kurvefletningsarbejder. Endvidere forevistes forskellige Spejderværksteder i Virksomhed, en Spejdertelegraf og mange andre interessante Ting. Den svendborgske Presse roser Udstillingen i høje Toner.

I Københavns Amts Divisions Foraarsturnering blev Sct. Jørgen-Troppen en flot Nr. 1, Lyngby Nr. 2, Ordrup Nr. 3.

2' Aarhus fejrede sin 5 Aars Fødselsdag d. 10. April.

Tag Carstensen er blevet Tropsfører.

1' Give har hjulpet med Efter-søgning af en formodet tilskadekommen.

Tropsassistent Preben Bille er tilstillet Midtjyske Divisions Fortjenstmedalje.

Livredning.

Spejder Hans Schmidt af 1' Aabenraa Trop har ved en Kolonneparade d. 10. April faaet overrakt Sølvkorset for at redde et Menneskeliv med Fare for sit eget Liv.

I Juni Maaned 1920 saa Hans en lille Dreng falde i Vandet og det stod ham straks klart, at Drengen ikke kunde svømme. Resolut sprang han selv i og fik fat paa Drengen, men da der ikke var nogen i Nærheden, der kunde hjælpe dem op, maatte Hans svømme et langt Stykke, førend han kunde faa Drengen bjerget og sig selv op paa det tørre. Under det lange Ophold i Vandet var Drengen besvimet og da han var kommet i Land, maatte Hans — drivvaad og udmattet — foretage de første Oplivningsforsøg, indtil en tilkaldt Læge kunde afløse ham.

Ved en lille Højtidelighed i Hydedalen Søndag den 8. Maj d. A. fik Tropsassistent John Rømer, 1. Mariibo Trop, overrakt Lolland-Falsters Divisions Fortjenstmedalje i Bronze. — Rømer har i en Aarrække udført et stort Arbejde for Spejdersagen i Mariibo, og Tropsføreren havde derfor indstillet ham til denne Udmærkelse. Medaljen blev overrakt ham af Divisionschefen personlig.

POUL HOLM, SILKEGADE 11

Boldspildragter, Løb- og Svømmedragter, Gymnastikdragter, Brydedragter, Spejder Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler.

Poul Holm, Telefon 3082.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Spejderkorpsets Depot

Studiestræde 30. København K.

Telegr.-Adr. Scouting.

Telefon 3186.

Eneste af Korpset autoriserede Depot.

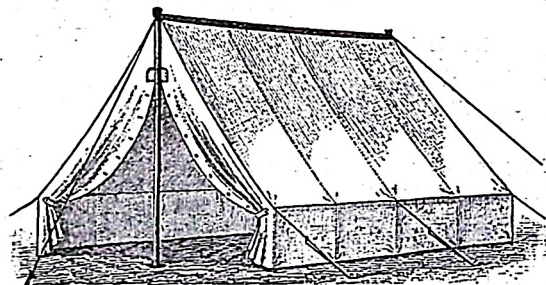
Priserne meget
nedsatte.

Indregistreret Varemærke.

:: Forlang ::
Prisliste.

10 Mands Tagtelt.

Længde 300 cm, Bredde 200 cm, Højde 180 cm, Sidevæg 50 cm.

Pris med alt Tilbehør **Kr. 165,00.**

Kajak-telt.

Vægt
1,6 kg

Dimensioner i opstillet Tilstand.

Højde fortil 110 cm, Bredde fortil 135 cm, Længde 240 cm.

Dimensioner i sammenpakket Tilstand.

Længde 50 cm, Højde 10 cm, Bredde 10 cm.

Telt og Bundstykke er syet i eet Stykke og er aldeles uigennemtrængeligt for Vand.

Pris med Stang, Plokke og Pose, **Kr. 60.**

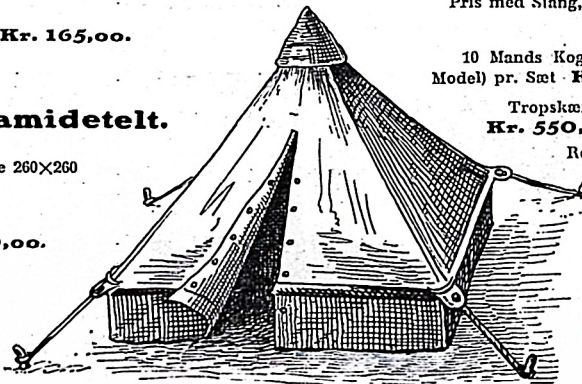
10 Mands Pyramidetelt.

Højde 205 cm, Bundflade 260×260 cm, Sidevæg 50 cm.

Pris med alt Tilbehør

Kr. 130,00.

Fodbolde - Fodbolds-
stovler - Tennisketchere -
Tennisbolde - Boksehand-
sker.

10 Mands Kogekar med Stegepande (Hærens Model) pr. Sæt **Kr. 15,50**

Tropskærre med Ruf (Korpsets Model)
Kr. 550,00.

Regnfrakker - Vindjakker - Sove-
poser - Tæpper - Madras-
vaar - Rygsække - Tallerk-
ner (pr Stk. 90 Øre). - Spise-
bestik - Øksor - Spader -
Knive - Feltlasker - Lom-
melygter - Korttasker -
Kortmaalere - Kompas.
.. Signalthorn - Trommer ..
Fløjter.